

Hỏa Diễm Triền Tình

Contents

Hỏa Diễm Triền Tình	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	26
13. Chương 13: Phiên Ngoại	29

Hỏa Diễm Triền Tình

Giới thiệu

Thể loại: Ấm áp ngọt ngào, bá đạo công, ôn nhu nhu nhược thụ, công sủng thụ, huynh đệ, hiện đại,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-diem-trien-tinh>

1. Chương 1: Tiết Tử

Mùa mưa như thế này, cái gì rơi xuống cũng làm người ta không thể phân rõ được, ban đêm bao trùm làm mọi người không thể nhìn rõ diện mạo của những người vội vã qua đường, chỉ có thể thấy những thân ảnh bận rộn tìm nơi tránh mưa.

“Làm sao vậy?”

Trong một không gian như vậy lại có một thanh âm vang lên, thanh âm êm dịu làm cho người khác nghĩ muốn nghe lần nữa, mặc dù êm dịu nhưng mọi người có thể biết đó không phải thanh âm của nữ nhân, thanh âm đó bây giờ lại tràn ngập khó hiểu. Hỏa Di nhìn về phía thê tử vẫn đang hướng về phía cửa xe, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Làm sao vậy?”

“Ta cảm thấy có người đang khóc...” Nói vậy nhưng ngay cả nàng cũng không thể khẳng định lời nói của mình, như thế nào có thể làm trượng phu nàng tin tưởng? Chính là, Y Viên sốt ruột nhìn cảnh vật ngoài cửa xe, hy vọng có thể tìm được điều gì đó.

“...”

“Quên đi, có thể ta nghe lầm đi, Trương bá, đi thôi.” Y Viên thất vọng đối với người lái xe nói, chính là ngay lúc này trong khoảnh khắc nàng quay đầu lại, có một vật lại hấp dẫn ánh mắt của nàng, “Chờ——”

Không kịp cùng trượng phu mình nói hết câu, Y Viên vội vàng nhảy xuống xe hướng vật đó đi tới, bất chấp sự ngăn cản của trượng phu, cũng bất chấp những hạt mưa rơi trên người, nàng hướng thẳng tới vật đó mà chạy.

“Ta nói người không cần vội vã như vậy, ít nhất nên mang cái dù để che mưa a, rớt cuộc——” Khi thấy vật đó, lời nói hoàn toàn bị ngưng lại.

Tiểu hài tử khóc thảm, hai má đỏ bừng dị thường trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bị người nào đó để vào góc nên không bị mưa ướt, nhìn trên người đứa trẻ ngay cả mảnh vải cũng không có nên có thể nhận ra được cha mẹ tiểu hài tử này không có khả năng nuôi cậu nên mới vứt bỏ, như là nghiệm chứng ý nghĩ của Hỏa Di, tiểu hài tử càng khóc lớn hơn, tiếng khóc càng làm cho mùa đông càng thêm âm hàn.

Đau lòng ôm lấy tiểu hài tử đang khóc trong lòng, Y Viên không khỏi cảm thấy bi thương, ý nghĩ của phụ mẫu hài tử này muốn vứt bỏ cậu có thể tùy ý nhìn ra được, chỉ vì chính mình không thể nuôi mà có thể vứt bỏ một tiểu hài tử như thế này sao?

“Đi” Nhẹ nhàng đẩy thân người đang thơ thẩn của trượng phu, trong lòng nàng hạ một quyết định, mà quyết định này nàng cần trượng phu nàng hỗ trợ.

“Ừ?”

Nhìn ánh mắt thê tử tràn ngập hy vọng, y chỉ cảm thấy buồn cười, nam tử thiện lương cũng đồng tình với thê tử của mình, “Người muốn nói cái gì?”

Mất nhìn tiểu hài tử đang khóc trong lòng ngực, Y Viên kiên định cùng trượng phu mình nói: “Ta nghĩ chúng ta nên thu dưỡng tiểu hài tử này, có thể chứ?” Mặc kệ trượng phu nàng trả lời cái gì nàng đều đã quyết định, nói nàng tùy hứng cũng được, từ ánh mắt đầu tiên nàng đã thích tiểu hài tử, cho dù bất kể như thế nào nàng cũng phải dẫn cậu đi, nàng sẽ không tái để cho cậu ở nơi này.

Trẻ con như cậu sao có thể biết được vận mệnh của mình sẽ như thế nào, ánh mắt tràn tràn ngập nước mắt nhìn y, lại nhìn về mặt kiên định của thê tử mình, làm cho y có thể thấy tương lai sau này... Y sẽ không... Rất khó đi. “Ha hã, người không phải đã quyết định rồi sao? Ta nói rồi, mặc kệ người muốn cái gì, ta đều đáp ứng người.”

Được trượng phu mình cổ vũ làm cho Y Viên thực cảm động chỉ có thể nói: “Cám ơn.” Trừ bỏ cảm ơn, còn có những lời thương yêu, nàng cảm tạ ông trời đã ban cho nàng một trượng phu yêu thương nàng như thế, làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc.

Tiểu hài tử như cảm giác được mình sẽ vĩnh viễn sẽ được yêu thương nên mang theo nụ cười ngọt ngào mà ngủ đi.

Mưa vẫn trút xuống, nhưng cảm thấy bất đồng chính là mùa đông không hề rét lạnh.

2. Chương 2

Trước mặt là một kiến trúc vô cùng đồ sộ, Miếu có chút khấn trương, cảm thấy có chút sợ hãi, “Miếu, Diễm để quên hồ sơ ở nhà, người đưa đi cho hần, Trương bá sẽ chờ người đến trường học của hần, nhớ rõ cùng với Diễm cùng nhau trở về nha!”, bên tai vẫn truyền đến những lời dặn của mẫu thân, cậu biết chỉ cần nghe theo, chính là...

Vừa sinh ra, cậu liền được gia đình chiều cổ nên có điểm sợ hãi rụt rè, mãi cho đến khi Diễm được sinh ra, một tiểu hài tử kém cậu 2 tuổi chính là đệ đệ của cậu, hần học theo mọi người gọi cậu là Miếu mà không phải ca ca, mặc kệ mọi người chung quanh khuyên bảo như thế nào, hần vẫn luôn cố chấp không thay đổi, mãi về sau cậu nói không sao, sự tình lúc đó mới được giải quyết. Kỳ thật chính cậu không hiểu vì sao lại như vậy, chính là bọn họ đối với cậu tốt lắm, cậu thực sự sợ hãi, thực sự sợ sẽ mất đi bọn họ, cho nên tới bây giờ cậu vẫn luôn ở nhà học tập, mà Diễm lại đến trường mà học.

Cậu rất ít ra khỏi nhà, ba ba cùng mẹ mẹ biết cậu sợ người lạ cũng không vì vậy mà chán ghét cậu, mẹ mẹ còn an ủi cậu: “Ở nhà cũng tốt, có thể ở nhà cùng mẹ mẹ”. Ba ba muốn thầy giáo riêng đến nhà dạy cho cậu, Diễm vẫn giống như trước đối với cậu thật ôn nhu, hết thấy đều làm cho cậu thật cảm kích.

Chính là, cậu hiện tại không hiểu vì sao lại nhờ cậu đi làm việc này?

Diễm so với cậu nhỏ hơn hai tuổi, chính là một chút cũng nhìn không ra hần nhỏ hơn cậu, từ nhỏ đã tập võ rèn luyện thân nên có một cơ thể rắn chắc, một chút cũng không có sẹo lồi đáng nói, thân thể rất khỏe mạnh. Trái lại, từ nhỏ đến lớn cậu không ngừng đau ốm, thân thể vẫn suy yếu như vậy, mỗi lần Diễm tập võ rèn luyện thân thể thì cậu lại nằm trên giường, đáng giận hơn chính là cậu phải chống cự lại ốm đau.

Nhìn chằm chằm vào hồ sơ trong tay, cậu thật không hiểu lắm, chỉ nghe mẹ mẹ nói nhất định phải đưa đến tận tay của Diễm, chính là theo cậu biết, Diễm có trí nhớ kinh người, chỉ số thông minh cao đến dọa người, hần rất sớm vượt qua ca ca này, mọi khi có cái gì không hiểu không phải ca ca này dạy hần mà ngược lại chính là Diễm dạy cho cậu, huống chi Diễm không có khả năng có cái gì không hiểu đi? Hần sẽ không quên mang đồ vật này nọ, chính là... Miếu lắc lắc đầu, thậm chí mình một tiếng, như thế nào lại hoài nghi mẫu thân? Có thể là Diễm nhất thời để quên, có thể.

“Miếu, là mẹ mẹ, tìm được Diễm chưa?”

“Mẹ mẹ ... ta còn chưa tìm được, ta ... ta không biết làm sao để tìm được hần, trường học của Diễm thoát nhìn thật lớn.”

“...” Có thể tưởng tượng được mẹ mẹ đầu bên kia điện thoại biểu tình kinh ngạc như thế nào, Miếu có điểm khổ sở mà hạ mắt.

“Mẹ mẹ, thực xin lỗi, ta...”

“Miếu, người có thể gọi điện thoại di động cho Diễm, mẹ mẹ không phải cho người số của Diễm rồi sao? Gọi cho hần, nói hần đến đón người! Nhớ kỹ nha, không cần nói thật xin lỗi nha, người vừa rồi không làm sai chuyện gì.”

“Ừ.” Miếu cảm động hốc mắt đều phiên đỏ, bọn họ vĩnh viễn đối với cậu bao dung như vậy.

“Miếu, nhớ rõ phải cùng với Diễm trở về nha!”

“Ừ, mẹ mẹ, ta đã biết.”

Nghe theo lời nói của mẹ mẹ, Miếu bấm số gọi điện cho Diễm, Miếu cảm thấy trong lòng hiện giờ cảm thấy lo lắng, một cảm giác không yên ...

“Ai?” Thanh âm mang chút lạnh lẽo truyền đến bên tai.

“Diễm”

“Miếu?”

Bên đầu kia điện thoại vang lên thanh âm sợ hãi, biểu tình kinh ngạc của Diễm làm cho các hội viên đều vánh tai lên muốn nghe tốt cùng là chuyện gì mà có thể làm cho hội trưởng lãnh khốc không bao giờ có một tia biểu tình kinh ngạc như vậy, chính là vừa muốn nhìn lại thấy ánh mắt băng hàn của của hội trưởng, bọn họ liền dời mắt nhìn đi nơi khác. Bọn họ đều nghiêm chỉnh không dám nói lời nào. Đừng nói giỡn, nếu bị hội trưởng đại nhân để ý, về sau đừng mong có những ngày bình yên.

“Ừ, mục mục bảo ta đem hồ sơ đưa tới cho người.” Miểu cố gắng giải thích hết cho Diễm hiểu.

“Hồ sơ?”

Hắn không nhớ rõ trí nhớ của mình tệ đến nỗi lại quên hồ sơ, nếu Miểu nói mục mục nói như vậy, nhất định tám phần mẫu thân lại giữ trò quỷ. Tuy rằng biết mình nói vậy là không đúng nhưng hắn biết từ ngày hắn đi học, mẫu thân nhảm chán luôn kiếm chuyện để chọc phá mọi người.

Diễm nhìn không được nhú mày, xem ra nàng lại muốn làm một cái gì thú vị.

“Người hiện tại ở nơi nào?”

“Ta ở trước cửa trường người... Ta không biết phải tìm người như thế nào... Trường học thật là lớn, ta... Mục mục nói ta gọi điện cho người, nàng nói... Gọi người đến đón ta, nếu không người... Người nói cho ta biết người ở nơi nào... Người chờ ta ở nơi đó, ta... đi tìm người...”

“Không cần, người đứng nơi đó không được cử động, ta sẽ đến đón người, nhiều nhất năm phút, nghe được không? Miểu, đứng nơi đó không được cử động, ta lập tức sẽ tới.”

Nếu thật sự để Miểu đi tìm hắn, hắn thật không dám khẳng định mình sẽ không phát điên đi tìm cậu. Bởi vì khả năng xác định phương hướng của Miểu cực kém hơn nữa cậu lại sợ người lạ, cho nên cậu cơ hồ không hề ra khỏi nhà, hắn cũng sẽ không đồng ý chứ đừng nói phụ mẫu, trừ phi chính hắn mang cậu ra ngoài. Thân thể từ trước đến nay của Miểu không tốt nhưng đôi mắt xinh đẹp ấy lại luôn mang đầy nước mắt, làm cho ai thấy lần đầu tiên đều muốn gát gao bảo hộ ôm vào ngực mà che chở, hắn tuyệt đối không cho ai tổn thương Miểu.

“Nga.”

Sau khi tắt điện thoại, Diễm bắt đầu xử lý mọi chuyện. “Hôm nay họp đến đây thôi, nếu mọi người có gì thắc mắc có thể trao đổi với phó bí thư, đến lúc đó nàng sẽ nói rõ cho mọi người.” Không đợi cho những người khác phản ứng, Diễm liền cầm chìa khóa đi ra ngoài.

“Ai, các người thấy không? Ta lần đầu thấy biểu tình kinh ngạc của hội trưởng, thiên na! Ta không thể tưởng tượng được nam nhân băng lãnh như thế có thể nhú mày.” Trưởng khoa văn nghệ khoa trường nói với mọi người, đến hiện giờ nàng vẫn còn chưa tin vào cặp mắt của mình.

“Ừ, ta cũng rất ngạc nhiên, nếu không... Hắc hắc.” Mọi người đang tò mò “bảo bối” của hội trưởng.

“Hắc hắc, đồng ý.”

Dọc theo đường đi, Diễm thiếu chút nữa va phải vài người, bất quá hắn chỉ có thể dùng thời gian ngắn nhất để tới cửa trường, cho nên hắn căn bản không để ý những người bên đường đang nhìn hội trưởng đang dùng tốc độ nhanh nhất mà lái xe thể thao.

Trong ngôi trường quý tộc này có đến năm bãi bóng quốc tế, không thể khó tưởng tượng có nhiều xe thể thao, cho nên bất luận có xe thể thao đắt tiền đi ngang qua cũng chỉ làm họ ngừng lại trong mười giây.

Bất quá mọi người trao đổi nhau một chút vì đó là xe của hội trưởng: thân xe màu bạc xứng với tạo hình của chiếc xe, làm cho người ta cảm giác bất cứ cực trần về thái dương lý khai, người đến rất gần nhưng dường như lại xa xôi, làm cho mọi người không thể nào chạm đến, thật xứng với khí chất của hội trưởng băng lãnh, càng tăng thêm vẻ đẹp của chiếc xe. Chính là ngay cả như vậy, số người muốn ngồi cùng vị trí với vị hội trưởng này thật là không nhỏ.

Hoàn

3. Chương 3

Nhìn bầu trời đầy mây, Miếu tưởng tượng lúc này cậu đang lẳng lặng nằm ở sân vườn mới được tu sửa mà ngẩn người nhìn bầu trời, cái loại cảm giác này mới nghĩ khiến cậu liền lập tức thích ngay, đặc biệt là cảm giác gối đầu lên tay, liền làm cho cậu cảm thấy buồn ngủ. Nghĩ đến đây, Miếu liền tươi cười, không chú ý tới một chiếc thể thao đang hướng về phía mình đi tới.

Cẩn thận ——

Thanh âm chói tai làm cho Miếu cả người hoảng sợ, lẳng lặng nhìn Diễm từ xe thể thao bước ra, cuối cùng đứng trước mặt cậu.

“Miếu?”

Đó chính là Diễm, cậu chưa từng nhìn thấy Diễm mặc đồng phục của trường học, đặc biệt trường học quý tộc lại có thêm những huy hiệu đặc trưng, đồng phục loại này càng tôn thêm những nét mạnh mẽ của dáng người, cậu thực sự chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng Diễm mặc đồng phục như vậy, chỉ thấy bộ đánh của Diễm mặc đồ ở nhà, chính xác mà nói chưa từng thấy Diễm mặc đồ nghiêm chỉnh, bất quá cậu lại có cảm giác rất khá, nhìn tốt lắm!

“Ta chưa từng thấy Diễm mặc đồng phục a, ha ha, hảo hảo đẹp nga!”

Sau khi từ trong xe đi ra, chỉ thấy Miếu nhìn hấn mà suy nghĩ điều gì, Diễm không nói gì mà nhắm mi, trực tiếp ôm cậu vào lòng ngực, hấp thụ hương vị thơm ngát trên người cậu. Trên cơ thể nam nhân vốn không thể nào có mùi thơm phấn hoa như nữ nhân, bất khả tư nghị, Miếu lại làm cho người khác thấy trên người cậu có mùi hương đó, sau khi hấp thụ mùi hương quen thuộc, cánh tay đang ôm chặt cậu dần buông lỏng. Dãn thả lỏng vòng tay, bên tai lại nhớ tới lời của Miếu nói. Nhìn cặp mắt to tròn của cậu không ngừng lóe sáng, Diễm không khỏi buồn cười mà sờ cậu một chút.

“Mụ mụ, nói người mang cho ta hồ sơ gì?”

“Ừ, chính là cái này, nàng nói người để quên.” Lấy hồ sơ từ trong ngực ra, Miếu cẩn thận đưa cho Diễm, lại thấy ngay cả liếc mắt Diễm cũng không thèm làm mà để vào trong xe. “Diễm?” Hồ sơ đó không trọng yếu sao? Bất quá cậu không có hỏi ra.

Chỉ biết nữ nhân kia không phải vì nó, chỉ có Miếu đơn thuần nghĩ đó là hồ sơ quan trọng, bất quá hấn cũng không rõ nàng làm vậy là vì cái gì, chẳng lẽ... Trong nháy mắt ánh mắt của hấn trở nên âm trầm mang theo hoang mang, chỉ có trong một giây cũng làm cho người khác cảm thấy mình như xuất hiện ảo giác. Thẳng đến Miếu nhẹ nhàng đẩy thân thể, hấn mới thu hồi ánh mắt hoang mang trên gương mặt.

“Ừ?”

“Hồ sơ này...” Kỳ thật cậu muốn hỏi chính là vừa rồi Diễm suy nghĩ điều gì, bất quá. Lắc lắc đầu, hay nên hỏi cái khác?

“Không có việc gì, không phải hồ sơ gì trọng yếu, bất quá người đưa tới cũng không sao, mụ mụ còn nói gì khác?”

“Nàng nói chúng ta phải cùng nhau trở về, cái kia, cùng nhau trở về có ý gì?” Không phải cậu chỉ cần đưa hồ sơ cho Diễm là có thể về hay sao? Vì cái gì phải cùng hấn trở về? Cậu không hiểu lắm, mà mụ mụ chỉ cười cười, lại không nói gì, làm cho cậu không thể nào hiểu được ý của nàng.

Cùng nhau trở về? Nữ nhân kia... Bất quá, chuyện này hấn cũng rất muốn nên không có gì gọi là xấu.

“Chính là ta với người cùng nhau về nhà a!”

“Nga.” Tuy rằng không hiểu lắm, nhưng chính là như vậy đi!

“Miếu, người ăn cơm chưa?” Mới vừa tan học hấn lập tức đi đón Miếu, cho nên đến hiện tại hấn vẫn chưa ném qua vật này nọ, nhìn nhìn thời gian, nhà ăn lúc này cũng đang buôn bán.

“Ừ, ta đã ăn, còn Diễm?” Trước lúc xuất môn, cậu đã ăn qua cơm của Vương tẩu nấu.

“Vậy theo ta đi ăn đi.”

Đem Miếu an trí ở ghế sau, liền lái xe đến nhà ăn. Tuy rằng đã sớm qua giờ ăn, nhưng vẫn còn một phần đệ tử ở lại, vì muốn tránh khỏi những phiền toái không cần thiết, hắn quyết định để Miếu trong xe chờ hắn, chính mình đi ra ngoài mua, “Miếu, người ở trong xe chờ ta, ta đi ra ngoài một chút sẽ trở lại.”

“Ừ.” Cậu biết Diễm sợ cậu gặp người lạ, sợ gặp những phiền toái ngoài ý muốn, Miếu thuận theo gật gật đầu.

“Ngoan, ta sẽ thực mau trở về.” Miếu đồng ý thuận theo khiến Diễm hôn lên trán cậu một cái, liền đi ra ngoài.

Nhưng bọn họ không hề chú ý tới những gì bên ngoài, cho đến nay tin tức của vị hội trưởng luôn bị người khác đem ra bàn luận, tuy nhiên muốn biết được tin tức của Diễm thực sự còn khó hơn lên trời, cho nên hộp thư đóng góp ý kiến trách cứ ngày càng chật bởi vì người ái mộ Diễm thực sự nhiều.

Mà hình ảnh vừa nãy đã làm cho người khác phải tranh luận, không chỉ làm cho người khác hâm mộ chính là người nam nam nhân xa lạ đang ngồi trong xe của Diễm mà trọng yếu chính là Diễm không có khả năng có hành động ôn nhu như thế, ôn nhu hôn người kia không khỏi làm người khác toàn tâm hoàn toàn say mê hay đúng hơn là làm cho mọi người như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ, chuyện này vốn không hề khoa trương nga.

Diễm vốn là một con người lãnh khốc, cho dù mùa hè khốc nhiệt, nhưng chỉ cần người nào đứng kế bên Diễm lập tức có cảm giác so với trời đông giá rét còn lạnh hơn, cho nên không ai dám tới gần Diễm, nhưng quả thật rất nhiều người ái mộ hắn, dù sao không ai muốn bị đóng băng cho nên chỉ đành phải thông qua những tin tức để hiểu biết thêm về Diễm. Có lẽ ông trời rất cuộc cũng nghe được lời cầu nguyện của bọn họ, hôm nay cho bọn họ thấy được một tin tức, chuyện này đối với bọn họ thật là chuyện tốt nga!

Ngồi trên xe, người này giờ bị chú ý xem như diễn viên hiển nhiên là không chú ý tới mình đã trở thành chủ đề để người khác bàn luận, vẫn như cũ trong lòng bắt đầu đếm cừu chờ Diễm. Lúc đếm tới 100 rút cuộc Diễm cũng xuất hiện.

“Diễm, người đã về!”

“Ừ, thực xin lỗi để cho người đợi lâu.” Vốn tưởng rằng nhà ăn không còn bao nhiêu người, lại không nghĩ rằng hiện tại vẫn còn nhiều như vậy, cho nên vì không muốn Miếu chờ lâu, hắn đã sử dụng đặc quyền của mình, hội trưởng ở trường quý tộc ngoài trừ nhiều công việc cần xử lý còn có nhiều đặc quyền, đương nhiên hắn rất thích ý.

“Ha hã, không lâu. Người bỏ hộp sao? Như thế nào không ăn ở bên trong?” Nhìn trong tay Diễm là hộp đựng cơm, Miếu tò mò nhìn vào nhà ăn.

“Nơi đó nhiều người lắm, chúng ta đi thôi.”

“Đi? Đi nơi nào?”

Diễm chính là cười mà không đáp, lái xe hướng thẳng mà đi, tới nơi mở cửa đi ra.

“Nơi này là?” Cảm giác dường như không phải đệ tử bình thường có thể tới nơi này, nơi này hoàn toàn độc lập, bốn phía đều là cây cối, nhìn như một biệt thự biệt lập. Nhìn nó, Miếu hỏi ra vấn đề trong lòng.

“Đây là trụ sở riêng của hội học sinh.” Vừa vào cửa phòng họp, đi qua một lúc chính là phòng nghỉ chuyên dụng dành cho hội trưởng của hội học sinh.

Đang giải thích cho Miếu hiểu, Diễm mở cửa đại môn ra, phòng họp vẫn tẻ tẻ đông người, bình thường nơi này là nơi rất yên tĩnh dùng để tránh né các học sinh khác, bất quá sao hiện tại lại nhiều người như vậy, chẳng lẽ trời sắp mưa nên họ vẫn còn ở đây? Hắn lại bắt đầu nhìn thái dương trên bầu trời, hôm nay trời sáng sủa thời tiết rất tốt.

Như vậy ... Giải thích duy nhất chính là mình chấm dứt hội nghị sớm, hắn biết từ trước đến nay chuyện của hắn luôn làm mọi người tò mò. Kỷ Lăng nhìn hắn nắm tay Miếu mà giật mình lập tức phun cà phê Italy

vừa mới uống xong ra ngoài, không chút che giấu mà hạ mi, nhất thời không khí nơi này giảm xuống 10 độ, nhưng Miếu vẫn không cảm giác được gì.

Kỳ thật tối giật mình không phải là Diễm, mà là đám thành viên của hội học sinh, đáng thương bọn họ nhất thời không thể tiếp thu hình ảnh trước mắt, nhất thời phòng họp im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở, thẳng đến lúc Kỳ Lăng khiếp sợ quá mà phun hết tất cả cà phê vừa mới uống, nghe tiếng gầm gừ đằng trước mọi người mới hồi phục tinh thần. Mà tối làm bọn họ bất khả tư nghị chính là Diễm vẫn còn nắm tay của nam hài, tay kia thì cầm hộp thức ăn, nhất thời mọi ánh mắt đều tập trung trên người của Miếu.

Miếu đi theo phía sau Diễm không rõ biểu hiện của Diễm có ý gì, lại thấy các thành viên của hội học sinh tận lực nhìn mình, từ trước đến nay cậu đều sợ người lạ nên không tự giác trốn phía sau Diễm. Cậu vốn không có thói quen bị nhiều người nhìn như vậy làm cho cả người run rẩy, cũng không chú ý tới tay mình gắt gao nắm lấy tay áo của Diễm.

Cảm thấy người bên cạnh run rẩy, ánh mắt của Diễm liền trở nên băng hàn, điều này càng làm cho mọi người khẳng định người bên cạnh Diễm là người tối quan trọng đối với hắn, nhưng cũng không có ai can đảm tiến lên trước hỏi cậu là ai.

Diễm ôm lấy Miếu nhanh chóng đi qua phòng họp tới phòng nghỉ riêng dành cho học trưởng của hội học sinh. Ngồi ở trên ghế, Miếu không an phận mà nhìn cảnh vật bốn phía: Nơi này có đủ các thiết bị, thật sự khó tưởng tượng hội trưởng của hội học sinh lại được đãi ngộ tốt như vậy. Ngay khi Miếu tò mò nhìn đồng hồ trên tường, Diễm đã sớm đem thức ăn đặt lên bàn, mặt khác để ô mai bánh ngọt trước mặt Miếu mà hỏi cậu hẳn cố tình mua.

“Ăn đi, đây là bánh ô mai mà người thích nhất.”

“A?”

“Bánh ô mai a!” Buồn cười nhìn phản ứng của Miếu, Diễm tiến tới trước mặt cậu trực tiếp bảo cậu hé miệng, “A——”

Nhìn thấy tư thế của Diễm, Miếu lẳng lẳng hé miệng ra, hương vị ngọt ngào lập tức tỏa ra, đây chính là bánh ô mai mà cậu thích nhất, “Ha hã, ăn thật ngon nga!” Tiếp nhận bánh ngọt mà Diễm uy cho, Miếu một hơi mà chậm rãi thưởng thức.

Mỗi khi ăn gì đó ngon, cậu liền biểu hiện ra một bộ dạng thực hạnh phúc, khi Miếu làm ra bộ dáng này làm mọi người hảo muốn nhìn, mặc kệ không hài lòng chuyện gì, chỉ cần nhìn thấy bộ dạng hạnh phúc của Miếu tâm tình liền lập tức hảo lên, hiện tại Diễm chính là cảm giác này.

Sau giờ Ngọ của mùa thu liền làm cho người khác buồn ngủ, từng luồng gió mát mẻ nhẹ nhàng thổi qua cửa sổ, cả gian phòng đầu trần ngập cảm giác ấm áp. Miếu nhìn TV, tâm lại không biết phiêu đi nơi nào, ngay tại lúc cậu sắp ngủ, cảm giác thân thể đột nhiên bay lên, kinh ngạc lập tức mở to cặp mắt của mình.

“Muốn ngủ thì lên giường mà ngủ đi.”

Sau khi nếm qua cơm trưa, Diễm phải xem lại một số văn kiện, ngay lúc hắn muốn ngẩng đầu lên nhìn Miếu, lại nhìn thấy Miếu buồn ngủ nhưng lại cố mở to đôi mắt không khỏi làm hắn buồn cười. Diễm hảo tâm ôm lấy Miếu hướng tới bên giường, lại đi chưa được mấy bước thì Miếu liền mở mắt.

“Ngủ đi.”

“...”

Phát hiện Diễm đem cậu tới giường hảo đắp chăn, lúc sau muốn xoay người rời đi, Miếu liền cuốn quýt nắm lấy góc áo của Diễm, cậu không có thói quen ngủ trên giường lạ. Ở nhà cậu đều ôm cánh tay của Diễm, trong lòng ngực của hắn mà ngủ thiếp đi, đột nhiên cho cậu nằm trên giường đôi rộng lớn này làm cậu cả người hoảng sợ. Miếu sợ hãi nhìn Diễm, trong cặp mắt to trong suốt ấy đột nhiên xuất hiện nước mắt, cậu rất sợ Diễm bỏ cậu ở lại một mình mà liền khóc lớn một hồi.

Ngay lúc khi Diễm muốn xoay người đi góc áo lại bị kéo lại, vừa xoay lại liền thấy Miếu sợ hãi mà khóc òa lên, Diễm ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn: Miếu có thói quen ở trong lòng ngực hắn mà đi vào giấc ngủ.

Chậm rãi ngồi xuống, lấy tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt của Miếu, “Thực xin lỗi”, cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng lau khô nước mắt của cậu, Miếu cảm giác thật vui sướng, Diễm không bỏ lại cậu, điều này lại làm cho Miếu ôm chặt Diễm.

Thương tiếc hôn lên đôi mắt đã khô nước mắt trên khuôn mặt của Miếu, sau đó ôn nhu hôn lên trán của Miếu, hai má, sau đó nhẹ nhàng hôn lên đôi môi phần hồng của Miếu. Lần đầu tiên chạm đến đôi môi mềm mại của Miếu, Diễm liền cảm thấy một cảm giác dị thường, hẳn thật không nghĩ muốn dời đi, cũng không thể nào đem tặng cho bất luận kẻ nào, Miếu chính là bảo bối của hắn, là bảo bối của riêng hắn. Nhẹ nhàng tách hai hàm răng của Miếu, ngọn lửa ngày càng bốc cháy khi hắn hấp thụ hương vị ngọt ngào của Miếu, từ hàm răng đến răng nanh, tất cả trong ngoài hắn đều liếm qua, sau đó thẹn thùng mà truy đuổi đỉnh hương thẹn thùng đang chạy trốn, tận tình hút triển miên, cho đến khi Miếu kháng cự đẩy ra, hắn mới buông cậu ra, liền sửa lại ôn nhu mà ôm cậu.

“Ừ...”

Không biết bắt đầu từ khi nào, Diễm lại có thói quen sáng an hôn, ngọ an hôn, ngủ an hôn, tuy rằng mới bắt đầu có diễm không quen, chính là Diễm ôn nhu hôn cậu, cậu lại không hề có cảm giác chán ghét, mỗi lần khi đi ngủ không được Diễm hôn liền cảm thấy thiếu cái gì làm cho Miếu không thể nào ngủ an ổn, thật giống như không ở trong lòng ngực của Diễm liền không thể nào ngủ được.

Cậu ý thức được nụ hôn chấm dứt, Diễm liền ôm chặt cậu nằm ở trên giường, bên tai truyền đến tiếng tim đập có quy luật của Diễm, cơn buồn ngủ của Miếu liền kéo đến, mơ hồ nghe âm thanh của Diễm truyền đến.

“An tâm ngủ đi, ta vĩnh viễn sẽ không bỏ lại người!”

Miếu nằm trong lòng ngực của Diễm không bị quấy rầy như một tiểu hài tử an tường mà đi vào giấc ngủ, nhẹ nhàng giúp đỡ bảo bối của hắn xoay người, hắn biết như vậy làm Miếu có thể an giấc ngủ hơn, quả thật Miếu muốn nghiệm chứng lời của hắn: cả người liền hướng tới trong lòng ngực của hắn, tìm vị trí thoải mái liền nặng nề mà đi vào giấc ngủ.

Trong trí nhớ của hắn, từ rất lâu rồi, hai người bọn họ vẫn ngủ chung một phòng, ngay tại khi trời mưa sát đánh, Miếu liền tiến vào phòng hắn, sợ hãi mà lui vào trong lòng ngực hắn mà tìm kiếm sự bảo hộ, thân thể nhỏ nhỏ liền kịch liệt run rẩy, nước mắt giàn giụa làm cho hắn đau lòng mà ôm chặt.

Từ khi hắn biết Miếu cần hắn bảo hộ liền lập tức cố gắng tập võ, hắn muốn có thân thể cường kiện để bảo hộ Miếu. Có lẽ từ đó hắn đã có tình cảnh đặc biệt với Miếu, nhưng có lẽ vì quá nhỏ nên hắn không thể giải thích cảm giác này.

Hiện tại hắn đã hiểu rõ mình đối với Miếu có tình cảm gì, đó là tình cảm có thể khiến hắn cả người bốc hỏa, như vậy sao có thể là tình huynh đệ? Trên đời tuyệt đối không ai như hắn đối với ca ca của mình lại ôm dục vọng.

Vừa mới ý thức được tình cảm của mình, Diễm thực sự do dự một chút, nhưng cho dù bọn họ có cùng huyết thống cũng không thể ngăn chặn dục vọng của mình đối với Miếu, hắn sẽ không tái bàng hoàng. Huống chi... trong cơ thể của Miếu vốn không cùng huyết thống với hắn, nói hắn ra Miếu vốn không phải ca ca của hắn, chỉ là cha mẹ nhận nuôi.

Có lẽ không, nói đúng ra cha mẹ sẽ không đem bí mật này nói ra, nếu bọn họ có đem chuyện huyết thống ra phản đối, thì họ sẽ không tưởng tượng được hắn vốn sớm đã biết sự thật, cho dù bọn họ vẫn phản đối... Tức khắc đôi mắt của Diễm trở nên thâm trầm như một đầm lầy. Hắn biết rõ hắn muốn cái gì, nên tuyệt đối hắn sẽ không buông tay.

Cho nên hắn từng bước làm cho Miếu ỷ lại vào hắn, tuy rằng như vậy sẽ làm cho Miếu mất đi cơ hội được tự do, bất quá đối với Miếu cũng không cần có sự tự do! Duy nhất phải làm là khiến Miếu ỷ lại vào hắn, như thế mới có thể bảo hộ Miếu.

Vốn hắn làm sớm an hôn, ngọ an hôn, bất quá đây chỉ là biện pháp giảm bớt dục vọng trong người của mình, hắn phải chờ cho đến khi Miếu hoàn toàn ỷ lại vào hắn như vậy hắn mới có thể hành động. Bất quá, buồn cười chính là gần đây hắn không thể nào nhẫn nhịn, chỉ cần chạm môi một lần lý trí liền không cánh

mà bay, có lẽ chỉ cần một giây hần liền không thể khống chế hành động của mình, hần không nghĩ tới sẽ thương tổn tới Miểu, nhưng là... Ai, bất đắc dĩ hít một hơi, Diễm nhẹ nhàng nói bên tai của Miểu——

“Miểu, ta yêu ngươi, vĩnh viễn yêu ngươi...” Đây là tình cảm mà hần chỉ có thể thổ lộ khi Miểu chìm vào giấc ngủ.

Cùng với gió thu nhẹ nhàng thổi, tiếng thở dài của Diễm hòa lẫn vào không khí, hoàn toàn không tìm ra tiếng thở dài.

Hoàn

4. Chương 4

Sau giờ Ngọ ánh nắng ấm áp chiếu vào làm trong đầu mọi người chỉ còn lại cảm giác buồn ngủ, nhưng khi cậu sắp đánh mất ý thức muốn tiến vào giấc mộng thì một mùi hương bay qua, cảm giác đây không phải là mùi hương quen thuộc, điều này làm cho Miểu hoang mang mà mở hai mắt ra. Bởi vì người này đứng ngược hướng ánh sáng nên làm cho Miểu cảm thấy không thoải mái mà lấy tay che tầm mắt.

“Xin hỏi, nơi này có phải... nhà của Hỏa Diễm?” Gia Nhân Tử nhìn nam tử gầy yếu nằm trên ghế hỏi, mặc dù trước đây mình đã điều tra rõ ràng, nhưng vẫn lễ phép hỏi vẫn tốt hơn.

Nếu không nàng luôn bị Diễm cự tuyệt, nàng cũng sẽ không ra hạ sách này. Từ nhỏ nàng đã là thiên kim tiểu thư, mọi người luôn luôn sủng nàng, chưa bao giờ tức giận cái gì, chính là từ khi gặp Diễm, từ ánh mắt đầu tiên nàng đã thích người nam nhân này, nàng nghĩ đối với gia thế của mình thì có thể tiếp cận Diễm một cách dễ dàng, nhưng sự thật lại khó hơn lên trời.

Nghĩ đến thật muốn tiếp cận Diễm, để tiếp cận người mình ái mộ đầu tiên phải vào được hội học sinh, bất quá yêu cầu để gia nhập hội học sinh quá cao, mà chính nàng coi như là miễn cưỡng mà thôi. Mặc dù không có tuyển vào, chính là cùng một bàn với Diễm điều này đã làm cho nàng hạnh phúc đến nỗi buổi tối không thể ngủ yên.

Sau đó nàng muốn thử tỏ tình với Diễm, mặc kệ mình đã ám chỉ như thế nào, nhưng cũng chỉ thấy bản thân đau khổ chờ đợi người kia. Cho nên nàng quyết định chủ động không muốn người nam nhân như Diễm lại bị người khác dễ dàng cướp đi, chính là nếu nàng không nắm chặt thời cơ thì sẽ không thể nào có cơ hội.

“Diễm?” Xưa này Miểu luôn cảm thấy sợ người lạ, nguyên bản đang tính toán kêu mụ mụ đến, lại chính là nghe người đến muốn tìm Diễm, cậu bắt đầu chậm rãi đánh giá thiếu nữ trước mắt.

Quần áo cả thân trợ giúp diện mạo của nàng càng ra dáng, liếc mắt một cái đánh giá tỉ mỉ người trước mặt, làm cho người ta cảm giác được nàng muốn gặp người phi thường quan trọng, nên ngượng ngùng đều thể hiện rõ trên mặt. Chính là vì cái gì cậu cùng nàng chỉ mới lần đầu gặp mặt lại tạo cho cậu một cảm giác không thoải mái, lại nghe thấy nàng muốn tới tìm Diễm thì cảm giác này càng khuếch tán, cảm thấy lòng ngực đau đớn, cảm thấy rất khó thở.

Thật là khó chịu... Miểu khó chịu nhíu hai hàng lông mày.

“...?”

Đứng đã lâu rồi như vẫn không thấy trả lời, Gia Nhân Tử suyết nữa mà lên tiếng mắng chửi, nhưng bản khoản người trong lòng nàng lại là người trong nhà này, mà nam nhân trước mắt có thể là người thân của Diễm, trước mắt có thể là thế, vì tương lai của mình, nên hiện tại nàng vẫn phải cẩn thận lời nói của mình.

Ngay khi Gia Nhân Tử chờ đã lâu thực sự nhịn không nổi muốn phát hỏa, Y Viên từ trong phòng đi ra, lại nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Diễm, cất bước nhanh hơn đứng bên cạnh cậu lo lắng hỏi thăm.

“Miểu, thân thể không thoải mái sao?”

“Mụ... Mụ...”

“Xin hỏi, nơi này có phải nhà của Hỏa Diễm không?” Gia Nhân Tử thấy vị phu nhân bước ra liền vội vàng hỏi. Bị người khác làm lơ làm cho nàng cảm thấy bức vô cùng, điều này làm cho nàng đối với người nam nhân kia nhìn không được mà có cảm giác chán ghét.

“Miểu, thân thể ngươi không thoải mái sao? Sắc mặt của ngươi tái nhợt, muốn hay không kêu Mộ bá bá tới xem?” Không để ý lời nói của cô gái, Y Viên lo lắng nhìn Miểu. Dù sao Miểu so với nàng ta trọng yếu hơn nhiều.

“Không có việc gì, ta... Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, mù mù không cần lo lắng.” Miễn cưỡng mỉm cười, Miểu thản nhiên lắc đầu.

“Nếu thật sự không thoải mái, liền nói cho mù mù, không được miễn cưỡng.”

“Ừ.”

Nhìn thấy Miểu gật đầu, Y Viên lúc này mới yên tâm mà quay đầu về phía thiếu nữ.

“Xin hỏi, ngươi tìm ai?”

“Ta tìm Hỏa Diễm.” Bị bỏ lơ đã lâu, Gia Nhân Tử không vui vẻ nhíu hạ mi, miễn cưỡng tươi cười mà nói.

“Diễm? Hiện tại không có ở nhà, xin hỏi ngươi tìm hắn có chuyện gì không?”

“Ta...” Không nghĩ tới hai ngày nghỉ Diễm lại không có nhà, thật là một thất sách, Gia Nhân Tử cố gắng tìm ra một lý do.

“Vào, vào đi, vào trong này nói chuyện đi.”

Nhìn đồ vật trong nhà, nhất là ghế nằm đằng kia lần trước nàng đã nhìn thấy trong tạp chí, số lượng có hạn, không nghĩ tới có thể thấy trong nhà của Diễm, không hổ là người nam nhân mà mình yêu thương, Gia Nhân Tử vừa lòng gật đầu, nói vậy chính mình nằm lên sẽ vạn phần thoải mái, nhưng ngay khi nàng muốn ngồi xuống thì người phía trước đã ngăn cản.

“Ngượng ngùng, ghế nằm này là Diễm cố ý mua cho Miểu.” Thấy thiếu nữ muốn ngồi lên ghế, Y Viên không cao hứng nhíu hạ mi, nếu là người biết điều thì cũng nên biết khách nhân nên ngồi trên ghế sofa, mà không phải liếc mắt một cái liền nhìn tới ghế nằm thuộc loại quý này.

“Nga.” Gia Nhân Tử lưu luyến nhìn ghế nằm một chút, lúc này mới đi đến sofa ngồi xuống, dù sao sau này ghế nằm này cũng là của mình, nhìn một chút cũng không sao, không biết hành động của nàng đã làm cho vị phu nhân nhìn nàng bất mãn.

“Xin hỏi, tiểu thư họ gì?” Tuy rằng nhìn thấy quần áo sang trọng trên người đã biết đối phương là một thiên kim, nhưng là... Y Viên cảm thấy đáng tiếc: quần áo này mặc trên người nàng quá lãng phí.

“A? Nga, ta gọi là Gia Nhân Tử. Xin hỏi, phu nhân là gì của Diễm...”

“Ta là mù mù của Diễm.”

“...!” Kinh ngạc nhìn phu nhân mặc quần áo đơn giản, nàng còn tưởng rằng đây chỉ là thân thích trong nhà của Diễm, nguyên tưởng rằng gia thế của Diễm thế kia, mẫu thân phải là một thân quần áo hoa lệ, trong nhà người hầu thành đàn, nhưng trước mắt nàng xem ra không phải. Gia Nhân Tử nhanh chóng điều chỉnh lại dáng vẻ, làm cho vị phu nhân này có ấn tượng tốt về mình một chút.

“Ngươi khỏe, a di. Kia vị này chính là...” Gia Nhân Tử tò mò nhìn chăm chú vào Miểu.

“Đó là Miểu, là ca ca của Diễm.” Thoáng giới thiệu Miểu, Y Viên cũng không tính toán để Miểu nói chuyện với nàng, huống chi xưa nay Miểu luôn sợ người lạ.

“Ca ca?” Nàng còn tưởng rằng là đệ đệ...

“Xin hỏi, ngươi tìm Diễm có chuyện gì không?” Nhìn thấy Miểu không được tự nhiên mà quay đầu đi chỗ khác, Y Viên thấy vậy liền mở miệng hỏi, thành công hấp dẫn lực chú ý của Gia Nhân Tử.

“Cái kia, ta... Ta nghĩ, ta tìm Diễm có chút việc?”

“Không tiện nói sao?” Tao nhả nhấp trà, Y Viên tự nhiên hỏi.

“Ách... ta...”

Nhìn thấy thần tình đỏ bừng của Gia Nhân Tử, Y Viên không khó đoán ra lần này nàng đến có mục đích gì, nàng tao nhả chờ Gia Nhân Tử mở miệng.

Một trận tĩnh lặng tràn ngập khắp phòng khách, Gia Nhân Tử nhìn Y Viên tự tại uống hồng trà, trái lại chính mình lại không hề được tự nhiên, ngay tại lúc nàng muốn mở miệng, thì ngoài cửa vang lên thanh âm hấp dẫn lực chú ý của mọi người: Xe thể thao màu bạc đi vào bãi đậu xe, đây căn bản không có chuyện gì kỳ lạ, nhưng là người trong xe đang là diễn viên chính trong câu chuyện của bọn họ.

Ngay lúc Diễm mở phòng khách ra, Gia Nhân Tử chạy vội đến bên cạnh Diễm, vốn định nói mục đích mình đến đây cho Diễm nghe, nhưng phát hiện ánh mắt của Diễm không hề nhìn nàng, nàng nghĩ muốn giữ Diễm đang bước qua mặt nàng lại.

Xuất phát từ tính mẫn cảm của người tập võ, Diễm rất nhanh chóng đi đến trước mặt Miểu khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ tinh xảo nhưng thoáng tái nhợt, Diễm nhíu mày.

“Thân thể không thoải mái sao?”

“Ta... không có việc gì.” Miểu nhìn thấy Gia Nhân Tử bởi vì không có giữ chặt được Diễm mà khuôn mặt nhìn Diễm vụn vặt, trực giác nói cho cậu biết hẳn không hề thích thiếu nữ này.

Nhìn theo tầm mắt của Miểu, Diễm hoang mang nghi hoặc hỏi.

“Nàng là ai?”

“...!” Nghe Diễm không chút che giấu mà nghi vấn, Gia Nhân Tử không khỏi thở dài một hơi, hẳn... Hẳn như thế nào ngay cả bạn học cùng bàn cũng không biết, nhất là nàng đã bị hắn cự tuyệt nhiều lần.

Y Viên nghe xong lời của Diễm không khỏi bật cười, Diễm trừ bỏ đối với Miểu ra hoàn toàn không hề quan tâm tới chuyện gì, rất ít chuyện có thể làm hắn phản ứng, huống chi là nhớ kỹ nữ nhân hưởng hắn tỏ tình, có điểm đồng tình nhìn Gia Nhân Tử.

“Người sẽ không ngay cả bạn học mình cũng đều không biết đi?”

“Không ấn tượng.” Lạnh lùng nói ra sự thật đây chính là tác phong của Diễm, bất quá giọng nói cứng rắn bằng hàn đới có một chút hỗn loạn tức giận.

Y Viên không khỏi hoang mang nhìn Diễm, nhìn Diễm ôm lấy Miểu chuẩn bị lên lầu, nàng nhanh chóng ngăn cản lại.

“Diễm?”

“Miểu phải nghỉ ngơi.” Xoay người lại, cho mẫu thân thấy rõ Miểu mệt mỏi như thế nào, đây là lý do tốt nhất, không ai sẽ làm tổn thương Miểu, đặc biệt là mẫu thân.

“Không thoải mái thì mau kêu bác sĩ tới đây.” Y Viên lo lắng nhìn thần tình mệt mỏi của Miểu.

“Ừ!” Nói xong Diễm cũng không quay đầu lại mà hướng về phòng bước đi.

Nhìn thấy chuyện vừa xảy ra, Gia Nhân Tử khó có thể thích ứng mà nhìn về phía Y Viên, hoang mang hỏi: “Này...”

“Ngượng ngùng, từ trước đến nay thân thể của Miểu không được tốt, hôm nay xin mời tiểu thư về trước, nếu người có việc tìm Diễm thì hãy để tới trường nói sau, ta thật sự lo lắng cho Miểu, xin thứ lỗi ta không thể nào tiếp được.” Mặc kệ Gia Nhân Tử phản ứng như thế nào, Y Viên đã đi trước một bước hạ lệnh tiễn khách.

“Ừ, tái kiến.” Người ta đã muốn tiễn khách, nếu như mình còn mặt dày lưu lại không khỏi mất mặt, Gia Nhân Tử không muốn nhưng cũng phải rời đi.

“Cốc, cốc.” Tiếng đập cửa vang lên, cửa phòng mở ra, nhìn thấy Miểu nằm trên giường mà an tường ngủ, Y Viên mới yên tâm thở ra một hơi, vuốt ve đỉnh đầu Miểu thuận miệng hỏi: “Miểu, không có việc gì chứ?”

“Ừ, mới vừa ngủ.”

“Cô bé hôm nay, người thật sự không có ấn tượng sao?”

“Ừ.”

“Diễm, người sẽ kết giao bạn gái đi?” Nhìn ánh dương ngoài cửa sổ chiếu rọi lên sàn nhà, từng đường cong tinh tế như được phát thảo.

...

Ai cũng không chú ý tới nguyên bản người đang nhắm mắt này chưa hề ngủ, không gian hoàn toàn rơi vào im lặng,

“Vì cái gì nói như vậy?” Diễm khó có thể nén kinh ngạc nhìn về phía mẫu thân.

“... Nếu người có bạn gái.” Mắt nhìn đến khuôn mặt bình yên ngủ của Miểu, Y Viên nói tiếp, “Như vậy... Miểu sẽ không tái ý lại vào người. Chuyện này người hẳn đã nghĩ đến.”

“Ta tuyệt đối không có khả năng kết giao bạn gái.” Những lời này thiếu chút nữa đã thốt ra, Diễm chỉ biết trầm mặc nhìn mẫu thân.

“Nếu người... không muốn kết giao bạn gái, mẹ cũng không phản đối, nhưng là, người phải làm cho Miểu không còn ý lại vào người mới được.” Lưu lại lời này, Y Viên nhìn Diễm trầm mặc mà suy nghĩ sau đó cất bước ra khỏi phòng.

Mẫu thân xem ra muốn mình kết giao bạn gái, nhưng mà... Trên thực tế hẳn trừ bỏ Diễm ra ai cũng không cần!

“Diễm.”

Miên man suy nghĩ, kinh ngạc phát hiện ra Miểu không hề ngủ, như vậy... Vừa rồi có phải Miểu đã nghe thấy?!

“Diễm, người... sẽ kết giao bạn gái sao?” Cảm giác khi nói ra lời này làm lòng cậu đau quá, cái loại đau đớn làm cậu không thể nào giải thích rõ, nhưng lại nghĩ tới những lời của mẫu thân, “Không thể tái ý lại Diễm”, tâm lại càng đau đớn ngay cả hô hấp cũng khó khăn, cậu ... rất khó tưởng tượng không có cái ôm ấm áp của Diễm bản thân sẽ như thế nào có thể ngủ?

Diễm chưa kịp trả lời thì đã thấy nước mắt của Miểu trào ra.

“Miểu!” Nhìn thấy Miểu đau lòng mà chảy nước mắt, Diễm rút cuộc cũng không thể duy trì bình tĩnh mà ôm chặt lấy Miểu, vội vàng an ủi cậu.

“Miểu, đừng khóc, ta vĩnh viễn sẽ không kết giao bạn gái, tin tưởng ta được không? Tin tưởng ta!” Cảm nhận được người trong lòng ngực mình bất an, Diễm đau lòng hôn lên trán, mí mắt, hai má, cuối cùng là đôi môi đang run rẩy của Miểu.

“Chính là... mẹ nói... Hơn nữa, hôm nay thiếu nữ kia...” Cho dù đơn thuần như thế nào, Miểu vẫn nhìn ra được thiếu nữ kia thực thích Diễm, nếu không nàng sẽ không có khả năng đến đây.

“Người đó ta không biết, về phần những lời mẹ nói, người không cần để ở trong lòng, người chỉ cần nhớ kỹ lời ta là được.”

“...Ừ...” Miểu chậm rãi ôm lấy hắn.

Trong lòng bất an không vì Diễm an ủi mà biến mất, Miểu đem mình chôn vào lòng ngực của Diễm thật sâu để đánh tan lòng bất an, chính là nước mắt cũng không thể ngừng rơi.

Hoàn

5. Chương 5

Năm nay tuyết rơi thật lớn, ngoài cửa sổ đều trắng xóa một mảnh, nhìn những người khác cao hứng vui đùa dưới tuyết, Miểu âm thầm thở dài. Mỗi lần tới mùa tuyết rơi, trong nhà mọi người lại đặc biệt chú ý tới thân thể cậu, chỉ vì thân thể cậu quá kém, chịu còn không nổi dòng nước lạnh, chớ nói gì tới giống những người khác ra ngoài vui chơi.

Từ lần trước đến nay, thiếu nữ kia cũng chưa đến lần nào, tuy rằng sau này cũng sẽ không xuất hiện tình huống giống như vậy, Diễm cũng đã nói hẳn sẽ không kết giao bạn gái, nhưng là... vì cái gì tìm cậu vẫn cảm thấy bất an? Từ nhỏ cuộc sống rất đơn thuần, cậu chưa từng nghĩ tới Diễm sẽ kết giao bạn gái, phải nói rằng cậu chưa từng lo lắng chuyện đó.

Hôm nay ba ba kêu riêng Diễm ra ngoài cùng ông để nói chuyện làm ăn, nói là cùng công ty đối tác ký hợp đồng, tuy rằng Diễm ra đời sau cậu, cậu phải là người đầu tiên tiếp xúc với sinh ý của gia tộc, nhưng buồn cười chính là Diễm lại là người kế thừa trước. Bất quá cậu cũng không ghen tị với Diễm, một điểm cũng không có, cậu biết rõ tính cách của mình, cậu luôn sợ hãi người lạ sao có thể cùng người khác nói chuyện làm ăn, huống chi là tiếp nhận, cậu chỉ có hy vọng duy nhất là có thể cùng ba ba, mẹ mẹ còn có Diễm vĩnh viễn cùng một chỗ, như vậy là đủ rồi.

“Tuyết năm nay so với năm trước còn nhiều hơn.”

Thanh âm từ ái phía sau truyền đến, Miểu vừa mới nghĩ muốn quay lại liền phát hiện có người đi tới ôm lấy chình mình, “Mẹ mẹ.”

“Đang suy nghĩ gì mà nhập thần như thế?” Giúp Miểu ngồi xuống, Y Viên mới yên tâm ngồi sang kế bên, nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ mà nhủ mi, thời tiết biến hóa như thế này, thân thể Miểu sẽ không thể chịu nổi, nàng so với bình thường phải chú ý hơn mới được.

“Ta... ta cũng không rõ đang nghĩ gì...”

“Ha hả, đang lo lắng cho Diễm sao?”

“Ừ, bất quá... dường như cũng không phải.” Ngay cả cậu cũng không rõ mình đang suy nghĩ điều gì, Miểu ảo não nhủ mi.

“Hôm nay Diễm với ba ba cùng bằng hữu ra ngoài ăn cơm.”

“Ừ.”

“Kỳ thật... ba ba của ngươi... muốn cho Diễm kết giao bạn gái.”

“...!” Miểu kinh ngạc nhìn mẹ mẹ, kết giao? Diễm... Biết không? Hẳn... Đồng ý sao?

“Diễm, hẳn cũng không biết.” Dường như nhìn thấu được nghi vấn trong ánh mắt của Miểu, Y Viên liền giải thích, “Nhưng là, cho dù kết giao, e rằng theo tính cách của Diễm hẳn cũng không đồng ý, đứa bé này từ trước đến nay đều rất độc đoán.”

...

“Nếu Diễm kết hôn, như vậy... Miểu ngươi sẽ ra sao?” Vuốt hai má run rẩy của Miểu, Y Viên lo lắng nhìn Miểu, nàng không nghĩ muốn Miểu rơi lệ a! Chính là...

Tâm cảm thấy vô cùng đau đớn, Miểu khó chịu nắm chặt ngực, tầm mắt trở nên mơ hồ, chính là cậu phát hiện nước mắt đã muốn chảy xuống, cho nên cần môi để nó không rơi xuống, cho dù chảy xuống cũng không thể thay đổi chuyện Diễm sẽ rời xa bản thân.

Với lại cậu không thể ỷ lại Diễm, Diễm sẽ kết giao bạn gái thậm chí kết hôn, mà cậu không thể làm phiền Diễm, nếu không bạn gái hay lão bà của Diễm sẽ mất hứng. Chính mình phải sớm học tự độc lập, không cần tái làm phiền Diễm...

Chính là vì cái gì nước mắt ngày càng nhiều? Tâm ngày càng đau? Đau đến ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn? Thân thể lạnh, lạnh quá... Cậu... có phải hay không sắp chết? Người ta thường nói người chết thân thể sẽ trở nên lạnh lẽo, kia hiện tại thân thể cậu trở nên lạnh như vậy có phải hay không là sắp chết...

“Miểu!” Không nghĩ tới phản ứng của Miểu mạnh như vậy, tuy rằng trước đây mình có nghĩ tới sau khi Miểu nghe sẽ có phản ứng, nhưng ngàn triệu lần không thể tưởng tượng... kịch liệt như vậy, Miểu so với trong tưởng tượng của nàng càng ý lại vào Diễm.

“Ta... không có việc gì.” Thật vất vả mới nói được vài từ nhưng lại muốn tổn hết phân nửa khí lực, Miểu buộc mình không nên rơi lệ trước mặt mẹ, cậu không muốn mình thể hiện sự yếu ớt, ít nhất... ít nhất trong lòng cậu nghĩ như vậy.

“Mẹ mẹ, ta nghỉ ngơi trước.” Miểu nghĩ có thể ngủ, thần tình của cậu sẽ tốt hơn mà không còn xanh xao như vậy.

“Miểu? Người không đợi Diễm?” Nàng nhất thời không rõ vì cái gì Miểu lại quyết định như vậy, không hề giống như trước luôn kiên trì chờ Diễm về.

Miểu nở nụ cười mờ ảo, giống như chỉ trong giây lát sẽ có thể biến mất, Y Viên bất an nhìn Miểu, mà Miểu chỉ yên lặng đi lên lầu. Nhưng là không ai ngờ rằng trong lòng Miểu đã hạ quyết định trọng yếu, cậu muốn học cách tự mình độc lập, không ý lại Diễm.

Chuyện thứ nhất chính là... trở về phòng của mình, cậu biết từ nay về sau phải ngủ một mình, cho dù sét đánh mưa bão cũng chỉ có thể một mình mà sợ hãi, cậu phải học đối mặt với nó.

Thanh âm phanh xe chói tai làm cho người khác biết chủ nhân của nó đang tức giận, đột nhiên không khí càng trở nên âm trầm, không khí xung quanh Diễm đích thật ngày càng âm trầm, nhất là bình thường hẳn sẽ không có ánh mắt băng lãnh như thế, Y Viên bất an nhìn về phía tượng pho của mình.

“Miểu đâu?” Nhìn ghế nằm không thấy Miểu, Diễm kinh ngạc, không khí cũng dịu xuống.

“Miểu đi nghỉ ngơi trước rồi.”

Gật đầu xem như trả lời, Diễm bước đi tới cửa cầu thang, cũng không để ý tới đôi phụ phụng đang bắt mồi.

Hôm nay hẳn thật sự chịu đủ phiền, ba cư nhiên đưa hẳn đi kết giao, phải đối mặt với những câu hỏi của nữ nhân kia, Diễm cảm thấy tức giận tới cực điểm, nhưng ngại phụ thân hẳn không thể không nhẫn, bắt quá hẳn cũng rất không nề tình mà làm ra một tiếng vang. Nếu sớm biết là phải đi kết giao, một vạn lần hẳn cũng không đi cho dù là phụ thân bài bố.

Hoàn

6. Chương 6

Cởi nhanh cà vạt phiền toái xuống, Diễm kinh ngạc phát hiện bên trong phòng là một mảnh hắc ám, bình thường mặc kệ hẳn về trễ như thế nào Miểu cũng sẽ chờ hẳn trở về mới tái nghỉ ngơi, chỉ vì khi Miểu ở trong lòng ngực hẳn mới có thể đi vào giấc ngủ. Chính là hiện tại Miểu lại nghỉ ngơi trước làm hẳn vạn phần kinh ngạc, vốn tưởng rằng thân thể Miểu không thoải mái, nhưng cho dù vậy Miểu cũng nằm trên giường chờ hẳn trở về.

Nhưng xem ra Miểu không có trong phòng của hẳn, Diễm không nói một câu liền hướng tới cánh cửa nơi vách tường mở ra lại phát hiện cánh cửa đã khóa trái, Diễm áp chế sự khó hiểu trong lòng mà gõ cửa gọi Miểu.

“Miểu, ta là Diễm, mở cửa.”

Đợi hết một phút mới phát hiện cánh cửa một chút động tĩnh cũng không có, Diễm thâm trầm nói: “Miểu, nếu không ra mở cửa ta sẽ đá cửa vào.”

...

Phanh —

Một tiếng vang thật lớn vang lên làm chấn động cả ngôi nhà, mọi người đều hiểu được phát sinh chuyện gì khi đã nghe tiếng hét chói tai của Miếu.

“Diễm!” Y Viên kinh ngạc nhìn cánh cửa bị Diễm phá hư, nhưng điều tồi làm nàng lo lắng chính là cái chấn cùng với Miếu đều bị Diễm ôm vào lòng ngực, cậu dường như bị kinh hách mà khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt như cầu cứu.

Đem hết thấy mọi người không ở trong mắt, Diễm hiện tại chỉ muốn biết những hành động kỳ lạ của Miếu.

“Mụ mụ ——“

Khi sắp lướt qua mẫu thân, Miếu thét lên cầu cứu, lúc này Diễm làm cho cậu sợ hãi tới nỗi không dám đối mặt, tồi trọng yếu là cậu chưa chuẩn bị tâm lý để đối mặt với Diễm.

Ngay tại khi Y Viên muốn lên tiếng ngăn cản lại thì Hỏa Di đã sớm ngăn cản thê tử mình, thấy ánh mắt khó hiểu của thê tử, ông chỉ lắc lắc đầu cái gì cũng không nói. Lúc này bọn họ vốn không thể khuyên can Diễm, huống chi bây giờ bị Miếu cự tuyệt, hẳn rất khó chịu. Y Viên bất đắc dĩ nhìn trượng phu mình mà không thể ngăn cản lại.

Sau khi Diễm buông cậu ra, Miếu sợ hãi lập tức hướng phía giường đi tới, nhưng so với cậu, Diễm nhanh hơn một bước mà ôm cậu thật chặt làm Miếu không thể nào cử động, nhìn thấy ánh mắt của Diễm so với bình thường càng thêm thâm trầm, Miếu sợ hãi càng giãy dụa nhiều hơn.

“Miếu.”

Cảm nhận được thanh âm hàn băng truyền đến lỗ tai, Miếu không cần nhìn cũng biết tâm tình của Diễm đang rất tức giận, như là biết ý định muốn chạy trốn của cậu, Miếu cảm giác được đạo lực bên hông ngày càng tăng làm cho cậu ngày càng áp sát vào Diễm.

“Vì cái gì không ngủ ở phòng mình?”

“Diễm...”

“Nói.”

Khí thế cường ngạnh kia làm cho Miếu không chống đỡ được mà chảy nước mắt, thân hình đơn bạc như tờ liễu run rẩy trước gió, cảm nhận được người trong lòng sợ hãi, Diễm giảm nhẹ lực đạo lại, bàn tay ôn nhu xoa nhẹ sau lưng của Miếu, nhưng ngay cả vậy, lời nói ra vẫn cường thế.

“Vì cái gì?”

“Ta... ta muốn học tự mình độc lập... không thể tái... ỷ lại vào Diễm.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì... Diễm sẽ... kết hôn.” Ngay cả chính cậu cũng không biết vì sao khi nói ra những lời này lại đau kịch liệt như vậy, chính là trong nháy mắt nước mắt đã rơi xuống nên không thể nào lừa người khác.

“Ai nói với ngươi ta muốn kết hôn?”

“Mặc kệ là ai, Diễm... một ngày nào đó ngươi cũng phải kết hôn. Vì tốt cho Diễm... cho nên ta.... không thể ỷ lại vào Diễm.”

“Vì tốt cho ta? Ta đã nói với ngươi, ta sẽ không kết giao bạn gái, càng sẽ không kết hôn! Bất quá, nếu muốn kết hôn đối tượng chỉ có một...”, mềm nhẹ nói ra những lời mang tính mạnh mẽ, “Đó chính là ngươi.”

Oanh, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, Diễm vừa mới nói... nếu phải kết hôn... đối tượng chỉ có thể là... mình...

Như phát hiện một động vật quý hiếm, Miếu chớp mắt một cái nhìn Diễm, phát hiện ra những lời của Diễm không hề nói giỡn, Miếu trợn to cặp mắt, mãnh liệt lắc đầu.

“Không! Không có khả năng!”

“Vì cái gì không có khả năng!”

“Ta là ca ca của ngươi!”

“Chỉ trên danh nghĩa.”

“Chỉ... trên... danh nghĩa... ” Mặc dù bề ngoài của cậu cũng không giống ca ca của hắn nhưng như thế nào lại là trên danh nghĩa, phát hiện trong lòng Diễm mình chỉ có địa vị như vậy, Miểu khổ sở nhìn về phía Diễm.

“Đúng, chỉ là trên danh nghĩa bởi vì ngươi với ta không cùng huyết thống.” Thấy cặp mắt tròn to của Miểu, Diễm tàn khốc nói ra sự thật, “ Miểu, ngươi nghe cho kỹ, ngươi là do mẫu thân trong một đêm trời mưa ôm về.”

Huyết sắc nháy mắt tái nhợt, Miểu khiếp sợ chỉ có thể há to miệng, một chữ cũng không nói ra được.

Chính cậu... là được... ôm về...

Chuyện này là Miểu thực sự khiếp sợ, nhưng thấy Miểu như không thể tiếp thu được, Diễm tiếp tục nói —

“Cho dù ngươi với ta cùng huyết thống, ta cũng không thể xem ngươi là ca ca, bởi vì... ta chỉ muốn ngươi là người duy nhất thân cận với ta. Như vậy, ngươi hiểu không, Miểu?”

“ ... ”

Trước mắt đột nhiên thấy gương mặt phóng đại của Diễm làm cho Miểu nháy mắt hoảng hốt, ngay khi cậu chưa kịp phản ứng thì đôi môi đã hoàn toàn bị chế trụ, bất đồng với nụ hôn ôn nhu thường ngày, nụ hôn này giống như một ngọn lửa cực nóng làm cho ý thức cuối cùng của Miểu hoàn toàn biến mất, lửa nóng như xuyên thấu qua da thịt mà truyền đến trong người, vội vàng, bá đạo như vậy.

Cảm giác được trên người mình một cảm giác mát lạnh, Miểu nháy mắt bừng tỉnh, đẩy người Diễm ra, nhìn lại trên người chỉ còn lại một kiện quần áo, Miểu xấu hổ kéo chăn đến mà gắt gao ôm lấy, vội vàng thét lên: “Không! Không thể!”

“Không thể?”

Nhìn Diễm cười to tiến tới gần, Miểu sợ hãi quay mặt đi chỗ khác, bàn tay trắng bệch càng dùng sức nắm chặt cái chăn hơn nữa. Chính là nháy mắt vành tai bị một luồng khí cực nóng vây quanh, Miểu cả kinh kêu lên: “A ——”

“Miểu, không có gì là không thể.” Hắn không cho phép người mình yêu duy nhất chống cự mình.

“Diễm... không cần...” Thanh âm run rẩy cố hoàn thành một câu, cầu Diễm buông tha cho cậu. Nhưng thanh âm phát ra càng kích thích dục vọng của Diễm.

“Miểu, không cần cự tuyệt, càng không cần cự tuyệt ta.”

“Diễm... Ô...” Miểu giãy dụa khi bị Diễm chế trụ đôi môi, nuốt lấy những lời mà Miểu kêu lên.

Đêm vẫn như trước, ngoài cửa tuyết vẫn rơi, nhưng lại mang theo một mảnh tình ý.

Hoàn

7. Chương 7

Lạnh quá, thân thể lạnh quá, lạnh đến nỗi ngay cả khí lực khóc cũng không có, vì cái gì tâm lại đau như thế này, đau quá, đau đến nỗi cậu không thể mở miệng nói chuyện được...

Diễm, Diễm, Diễm...

“Ô... Ô...”

Cậu muốn... quên đi, không muốn nhớ... để vĩnh viễn không có loại thống khổ như thế này, chính là vì cái gì, vì cái gì? Cậu chỉ có thể bất động, ngay cả bước đi nho nhỏ cũng không thể, Miểu khốn khổ ngồi xuống hai

tay ôm chặt lấy thân thể mình, chính là những bông tuyết không vì vậy mà ngừng rơi, khiến cho thân thể đơn bạc ngày càng suy yếu. Duy nhất chỉ có nước mắt là không thể ngừng được mà rơi xuống mặt tuyết.

“Diễm...”

Vì cái gì, vì cái gì Diễm lại đối với cậu làm ra sự tình như vậy, tại sao cậu vẫn như trước nghĩ tới hần, nhớ hần, ý lại vào hần...?

Mụ mụ... Ba ba...

Nếu như người còn để ý tới chuyện huyết thống, như vậy người hãy nghe đây, người không phải là ca ca của ta, cũng không phải là thân sinh của ba ba với mụ mụ, người là do bọn họ nhận nuôi! Người rõ chưa? Cho dù người là ca ca của ta đi nữa, cũng không thể thay đổi tình cảm của ta đối với người, đây là sự thật vĩnh viễn không thể thay đổi!

Diễm nói cậu là được nhận nuôi, như vậy... Cậu ngay cả ba mẹ thân sinh cũng không có, cậu chính là cô nhi, như vậy cậu còn có thể quay về nơi nào? Cậu không có nhà, không có nhà...

Thân thể lạnh quá, thật là khó chịu, ngay lúc Miểu muốn ngã xuống thì trong nháy mắt lại ngã vào trong một lòng ngực quen thuộc, chính là... Cậu không còn sức lực nghĩ nhiều nữa, màn đêm đã kéo đến vây trụ bản thân...

Sốt cao tới hai má đỏ bừng, mí mắt thanh tú lúc này gắt gao nhú lại cho biết khắp người chủ nhân nó khôn khổ như thế nào, Miểu khôn khổ nghĩ muốn mở miệng, lại phát hiện yết hầu đau dữ dội, cái gì cũng không nói được.

Diễm cứ vậy mà nhìn chăm chú vào Miểu, hần biết nỗi thống khổ của cậu, hần bây giờ rất hối hận chuyện mình đã làm, hần không thể mất Miểu, cho tới bây giờ hần chưa từng thừa nhận Miểu là ca ca của hần, Miểu chính là người hần yêu sâu đậm. Gắt gao cầm lấy tay Miểu, Diễm hy vọng thông qua nắm tay này cậu có thể hiểu được nỗi lòng của hần.

Là ai nắm tay mình? Diễm sao?

Tại đây là bóng tối vây trụ, cậu nghĩ muốn tìm một tia sáng, chính là mặc dù cậu tìm như thế nào cũng không thấy, cậu muốn... tìm Diễm. Diễm người đang ở nơi nào? Người nói sẽ không bỏ lại ta mà Diễm!

Ồ... Ngay cả ba ba với mụ mụ cũng không thấy, vì cái gì bọn họ lại không bên cạnh cậu? Miểu làm sai điều gì sao? Nhất định là vậy, nhất định là Miểu đã làm sai cho nên Diễm mới bỏ cậu ở lại, Miểu phải nhanh nhanh tìm Diễm giải thích, như vậy hần sẽ không bỏ cậu ở đây.

Diễm, người ở nơi nào? Nói chuyện a, ta là Miểu, ta là Miểu a!

Ngay khi cậu sắp tuyệt vọng, đột nhiên xa xa xuất hiện một tia sáng, dần dần Diễm đưa tay về phía cậu, mỉm cười nhìn cậu, là Diễm!

Miểu nhanh chóng hướng phía ánh sáng đi tới, chính là vì cái gì cậu càng tới gần Diễm, Diễm lại ngày càng cách xa, cậu cố gắng chạy tới, chính là như thế nào cũng không thể đuổi kịp Diễm, mắt thấy Diễm đã rời xa, Miểu ngày càng nóng vội đuổi theo hần, nhưng thể lực cậu lại không cho phép, cuối cùng cậu ngã xuống nhưng Diễm vẫn như cũ ngày càng rời xa.

“Diễm, đừng! Đừng đi! Đừng bỏ ta ở lại!”

“Miểu, không phải sợ, ta sẽ không bỏ người ở lại, vĩnh viễn không bỏ người!”

Diễm ôm Miểu mà thì thào, đau lòng hôn lên nước mắt của cậu, hần ôm chặt người mà mình yêu duy nhất, cho dù khi Miểu tỉnh lại sẽ hận hần, hần cũng cam tâm, chỉ cần Miểu bên cạnh hần. Hần biết hần sẽ thống khổ bao nhiêu khi Miểu bỏ hần mà ra đi.

Cảm giác có người ôm chặt lấy mình, hảo ấm áp, là ai? Là ai ôm cậu?

“Diễm?” Tầm mắt mở ra mơ hồ, liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Diễm. Dường như đã qua một hồi lâu, Miểu mới chậm rãi vươn tay ra, lần đầu tiên cậu vuốt mặt Diễm, Diễm cũng đã từng đối với cậu làm như vậy, nhưng tới bây giờ cậu vẫn không biết đây là hành động mà tình nhân làm với nhau.

Cậu cho tới giờ đều hảo đơn thuần, nhưng thay vì nói đơn thuần hay bằng nói cậu bốn, bốn đến nỗi chỉ nghĩ những cử chỉ thân mật như thế chỉ là những hành vi của thể hiện tình cảm huynh đệ bình thường.

Cậu rất thích Diễm, rất thích Diễm, chính là cho tới giờ cậu vẫn không hiểu...? Cậu vẫn không hiểu gì là yêu, nhưng cậu có thể khẳng định được cậu rất thích Diễm, thích đến nỗi khi Diễm xâm phạm, cậu vẫn không thể nào trách mắng. Chính là cậu không thể nói, cậu không thể để cho ba ba cùng với mẹ mẹ đã thu dưỡng cậu mất đi Diễm, mất đi người con độc nhất của họ.

Cậu đã quyết tâm rời đi, nhưng vì cái gì không thể rời xa Diễm? Ha hả, chỉ có thể đổ thừa cho thân thể yếu ớt này, vì cái gì thân thể cậu lại yếu ớt như vậy?

“Miểu!” Thấy cậu vuốt mặt mình, nhưng ánh mắt lại tràn đầy bi thương, như tuyệt vọng, làm tim hần không khỏi căng thẳng. Hần không hiểu nổi Miểu vì cái gì làm như vậy, nhưng tiếp theo hần lại phát hiện cặp mắt xinh đẹp của Miểu lại tràn đầy nước mắt, những giọt nước mắt kia như đánh thẳng vào tâm can hần, hần cảm thấy lòng đau xót như dao cắt khi thấy Miểu khóc. Diễm nhẹ nhàng ôm Miểu, ôn nhu hôn lên những giọt nước mắt của Miểu.

“Miểu, đừng khóc, người khóc làm ta rất đau lòng, đừng khóc.” Ôn nhu khuyên Miểu, Diễm thương tiếc ôm chặt thân thể đơn bạc của Miểu vào lòng.

Chính là, hần lại không thể tưởng được Miểu lại giãy dụa ——

“Không ——” Cố sức thoát khỏi sự ôm ấp của Diễm, nhưng là khí lực của cậu quá yếu, cậu không thể ý lại vào Diễm, cậu muốn tự mình độc lập, cậu phải học với những ngày không có Diễm bên cạnh.

“Diễm, ta là ca ca của ngươi, ngươi như vậy là không đúng! Không đúng!”

“Ca ca? Không đúng?”

Giống như nghe một từ xa lạ trước giờ chưa từng nghe, Diễm nở nụ cười băng lãnh, cười đến nỗi làm Miểu ngày càng giãy dụa, cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ thấy Diễm như thế, Miểu càng sợ hãi càng muốn thoát khỏi, chính là cậu đã quên, cậu có thể trốn được sao? Từ lần đầu gặp mặt thì bánh quay số phận đã chuyển động, từ trong sâu thẳm hai linh hồn đã hòa với nhau thành một, đời đời kiếp kiếp bên nhau.

“Ta tới bây giờ chưa bao giờ xem ngươi là ca ca của ta, trước kia không phải, hiện tại càng không, chứ nói gì tới tương lai, ta chỉ xem ngươi là nương tử duy nhất của ta, trừ ngươi ra ta không thể yêu bất kỳ người nào! Không đúng? Cái gì gọi là không đúng? Trái với định luật tự nhiên là không đúng sao? Như vậy ta cho ngươi biết khi ta bắt đầu gọi ngươi là Miểu mà không gọi ngươi là ca đã là không đúng rồi, huống chi ngươi với ta không cùng huyết thống! Cho nên cho dù ngươi lấy tình cảm thân tình áp ta cũng vô dụng, ta đối với ngươi không phải là thân tình mà là dục vọng!”

Giống như muốn chứng minh lời của mình, Diễm không nói lời nào nữa mà hôn lên môi cậu, khiêu mở hàm răng, bá đạo cuốn lấy lưỡi của Miểu, giống như muốn hút hết không khí trong người cậu, mãnh liệt hôn, nụ hôn bá đạo.

Nụ hôn này là nụ hôn độc chiếm, đặc biệt hơn làm cho Miểu không thể thở nổi, Miểu chỉ có thể bắt lực cho Diễm muốn làm gì thì làm, dần dần buông thả không giãy dụa nữa, mềm mại chấp nhận nụ hôn của Diễm. Cảm nhận cậu không giãy dụa nữa, Diễm mới giảm lực đạo lại, nụ hôn bá đạo thành nụ hôn ôn nhu, đồng dạng vẫn là nụ hôn làm cho cậu không thể thở được.

Đôi môi bị ma sát đến sưng đỏ, Diễm ôn nhu bên tai cậu nói: “Ta không hối hận khi giữ ngươi bên người.” Cảm giác người trong lòng ngực có điểm run rẩy, Diễm lại nhẹ nhàng hôn lên môi của Miểu, “Bởi vì ngươi là người duy nhất ta yêu, Miểu, ta yêu ngươi, vĩnh viễn yêu ngươi, chỉ yêu một mình ngươi.”

Nói không cảm động là giả, chính là...

“Vì cái gì?... Vì cái gì?...” Miểu một lần nữa hỏi lại, chính là cậu vẫn chưa thể nào hiểu vấn đề. Cậu không hiểu chính mình muốn hỏi cái gì, vì cái gì lại là cậu? Vì cái gì lại cho bọn họ gặp nhau? Hay là... Vì cái gì cậu lại là nam nhân...?

“Bởi vì ta yêu ngươi, ta biết được khi ta bên ngươi, từ trong sâu thẳm linh hồn của ta luôn theo sát ngươi thẳng đến lúc linh hồn của chúng ta kết hợp mới thôi. Trừ phi ta chết, nếu không ta vĩnh viễn yêu ngươi!”

“Diễm...” Cảm thụ được nhịp tim ngày càng nhanh, chính nhịp tim quen thuộc này luôn làm cho cậu vào một giấc ngủ bình yên. Miểu nhìn chăm chú vào đôi mắt của Diễm, hần vẫn như trước ôn nhu như vậy, có lẽ ngay từ đầu cậu đã không thể nào phủ nhận, từ buổi tối trời mưa kia, khi cậu nằm ở trong lòng ngực của hần thì cậu đã đem lòng yêu tiểu hài tử kém mình hai tuổi này.

Ha hả, vận mệnh thật chó trâu, khi cậu quyết định rời khỏi thì vận mệnh lại cho cậu hiểu: Cậu yêu người nam nhân này, từ nhỏ cậu đã luôn có cảm giác không bao giờ muốn ly khai khỏi người này.

Cậu tin tưởng hần, chính là... Làm như vậy sẽ đúng sao?

Giống như biết được cậu bất an, Diễm thấp giọng nói, thanh âm dịu nhẹ như tiếng đàn vi-ô-lông, “Người chỉ cần yêu ta là được rồi, những thứ khác người không cần lo, hãy để ta giải quyết.” Đây không phải là một câu an ủi mà chính là câu khẳng định.

“Diễm...” Miểu gắt gao ôm lấy hần, ôm lấy người nam nhân làm cậu luôn tin cậy, cậu nghĩ sẽ không lẩn trốn, cậu sẽ không buông tha cho Diễm, không muốn rời xa Diễm, hầu như đã hiểu được tâm tình của mình cho nên cậu quyết định yêu Diễm.

Giờ phút hai người thấu hiểu tình cảm của mình ôm chặt lấy nhau, trời đông giá lạnh cũng giống như bớt đi, có lẽ ông trời cũng không đành lòng mà thời tiết trở nên ấm áp hơn một chút, có lẽ...

“...!”

Y Viên gắt gao bịt miệng mình lại, rất sợ chính mình nhìn không được mà kêu lên, cho dù nàng phát sợ như thế nào vẫn không thể nào phát ra một âm thanh nào. Nàng vừa vặn hồi nãy đi qua phòng của Diễm, liền nghe thấy những lời như thế, nàng vẫn luôn yêu thương hai hài tử của nàng... điều nàng thấy sao có thể làm nàng không khiếp sợ?!

Hoàn

8. Chương 8

“Diễm, hôm nay mục mục gọi người tới đây là muốn nói với người một chuyện.”

Nhìn mẫu thân bất đồng bình thường thể hiện biểu tình nghiêm túc, ngay cả phụ thân cũng vô cùng nghiêm túc, tâm lý của Diễm ít nhiều gì cũng đã chuẩn bị, thấy nàng gọi Miểu đi ra ngoài thì cũng có thể mơ hồ xác định, không, tuyệt đối có thể xác định được nàng đã nghe hần và Miểu nói chuyện. Đây là điều sớm hay muộn gì cũng phải biết, cho tới bây giờ hần cũng không cần giấu diếm gì nữa, ánh mắt kiên định của hần nhìn ánh mắt nghiêm túc của phụ thân.

Tuy rằng kinh ngạc khi thấy Diễm kiên định như vậy, chính là nàng vẫn hỏi: “Người với Miểu có phải hay không có tình cảm vượt xa tình cảm huynh đệ?”

“Mẫu thân, người ám chỉ điều gì?” Diễm ngồi xuống ghế sa lon bình tĩnh nhìn mẫu thân của mình, nếu mẫu thân còn chưa rõ ràng, như vậy sao hần lại có thể thừa nhận trước.

“Ám chỉ điều gì?! Người nói xem ta muốn ám chỉ điều gì?” Rốt cuộc nhìn không được trước sự bình tĩnh của Diễm, Y Viên khó có thể kiềm chế nổi mà gầm to. Nàng rất hiểu hài tử này của nàng, chuyện gì hần muốn làm hần nhất định sẽ làm được, hần luôn tin tưởng bản thân có thể xử lý tốt, cho nên hần luôn thay Miểu quyết định mọi chuyện, chính là không có nghĩa chuyện này hần cũng có thể tự mình quyết định.

Hỏa Di ôm lấy thê tử đang kích động của mình, mới vừa nghe thê tử mình nói chuyện của Diễm, ông cũng không khỏi có chút khiếp sợ, có lẽ Diễm giống ông được di truyền tính cách băng lãnh, mới vừa sinh ra đã cực kỳ bình tĩnh, không giống như những đứa trẻ khác mà khóc khóc nháo nháo, làm cho người ta hoàn toàn không có cảm giác hần là một tiểu hài tử. Trong mắt trừ bỏ băng lãnh vẫn là băng lãnh, chính duy nhất chỉ có Miểu mới có thể làm cho ánh mắt hần nhiệt tình như lửa, ông hần phải sớm nghĩ tới — Diễm đã sớm bị Miểu hấp dẫn.

“Chính là chuyện người và Miếu yêu nhau, yêu nhau đến có thể phát sinh quan hệ.” Bình tĩnh nói ra những từ mà thê tử chưa nói xong.

“Ha hả, vậy thì sao?”

“Miếu là ca ca của người!”

“Đúng, trên danh nghĩa Miếu đích thật là ca ca của ta, chính là cho tới bây giờ ta chưa bao giờ xem Miếu là ca ca của mình... Miếu căn bản không phải là ca ca của ta. Chẳng lẽ ta nói không đúng sao, phụ thân?” Lạnh lùng nói ra sự thật, Diễm nhìn thẳng vào phụ thân mình. Có thể nói thật sự hấn cũng không thể tưởng tượng được phụ thân còn có thể giữ được thái độ bình tĩnh, cùng với mẫu thân đang khiếp sợ hoàn toàn khác nhau.

Y Viên nghe Diễm nói ra mọi chuyện, không thể nói là không khiếp sợ, hấn — đã sớm biết! Đã sớm biết bí mật mà nàng không hề muốn nói ra.

...

Không khí trầm mặc kéo dài ngay cả hô hấp cũng có thể nghe rõ, Hỏa Di khó nén kinh ngạc mà chọn mi, ông đã đánh giá Diễm quá thấp, nhưng ông không hề tức giận, ngược lại cảm thấy cao ngạo, ông kiêu ngạo khi có một hài tử như vậy. Hấn rất thích hợp với thương trường đối trá, thấy rõ được năng lực của Diễm, nếu như Diễm không có năng lực này thì ông sẽ không thể giao sự nghiệp của ông cho Diễm, có lẽ sắp tới đây ông sẽ giao sự nghiệp của mình cho Diễm, nhưng đầu tiên phải giải quyết chuyện này ổn thỏa.

“Cho nên người cùng liên với Miếu xảy ra quan hệ?”

“Cho dù cậu ấy có là ca ca của ta cũng không thể nào ngăn ta yêu Miếu.” Không thể tưởng tượng được phụ thân chỉ là chọn mi mà thôi.

Đây tựa như là một lời khẳng định không bao giờ thay đổi!

“Vậy người tính như thế nào?” Hỏa Di không vì vậy mà tức giận, tương phản còn làm cho ông hiểu được loại tình yêu cấm kỵ này kiếm khắp thế gian cũng chưa chắc tìm được.

...

Hấn không phải là không nghĩ qua, một khi tình cảm của bọn họ phơi bày ra ánh sáng thì xã hội này sao có thể chấp nhận tình cảm của nam nhân với nhau, chứ chưa nói tới họ là huynh đệ.

Khó có thể tưởng tượng được những lời đồn của thế gian, người đầu tiên bị tổn thương chính là... Miếu, Diễm không thể nào đảm bảo được Miếu sẽ không bị dư luận làm tổn thương, nhưng là hấn tuyệt đối sẽ không để cho Miếu khóc.

“Người nghĩ gì, người bây giờ có thể làm được gì cho Miếu? Người có thể đảm bảo Miếu vĩnh viễn sẽ không bị tổn thương?... Là trọng yếu hơn Miếu luôn xem trọng cảm giác của ta cùng mẫu thân. Điểm ấy, Diễm không phải là người không biết chứ?”

Mặc dù mọi chuyện là do hấn nhưng hấn không thể nào phản bác, đây đều là sự thật, hấn biết Miếu không chỉ coi trọng cảm giác của hấn, còn có... cảm giác mẫu thân cùng phụ thân, ha hả, cậu không có khả năng rời xa mẫu thân cùng phụ thân mà đi tha hương. Chính là ngay cả như vậy, hấn tuyệt đối cũng không buông tha cho Miếu.

“Ha hả, ta đã quên, phụ thân đa tạ người nhắc nhở, nhưng cho dù là vậy, ta cũng quyết dẫn Miếu đi... Cho dù cậu ấy bởi vậy mà giận ta cũng không trọng yếu. Bởi vì... ta yêu Miếu, ta chỉ yêu một mình Miếu.” Nói ra những lời như thế làm tâm của Diễm vô cùng đau đớn, hấn cũng chỉ có thể làm thế, hấn đã không còn lựa chọn nào khác. Hấn yêu Miếu, yêu đến nỗi có thể đánh đổi tánh mạng của mình.

“Đi? Các người muốn đi đâu?” Nghe Diễm muốn dẫn Miếu đi, Y Viên kích động đứng dậy muốn tiến lại phía Diễm.

“Ta cũng không biết, ít nhất... không phải nơi này.” Đi đến... một địa phương thống khổ nào đó.

“Không! Diễm, người không thể mang Miểu đi, người biết Miểu sợ người lạ mà, Miểu luôn luôn sợ người lạ a! Cho dù ở nhà, Miểu cũng không dám đi ra ngoài a!”

“...” Nhìn thấy thái độ kiên quyết của mẫu thân, Diễm cũng không biết nói gì.

“Mẫu thân người nói rất đúng, người không thể mang Miểu đi, cho dù một bước rời khỏi gia môn này cũng không được!”

Rất khó tưởng tượng khi mẫu thân đối với hần kiên quyết như vậy, nhưng hần phải mang Miểu đi, ở lại nơi này hần với Miểu sẽ bị tách ra, kết cục này hần không thể nào chấp nhận được.

“Thật xin lỗi, ta phải mang Miểu đi.”

Bất quá vừa xoay người, phía sau liền bị đột kích, Diễm giật mình nhìn phụ thân sau đó liền mất đi ý thức.

“Lão công!” Y Viên khó hiểu nhìn trượng phu của mình, cho dù phản đối Diễm như thế nào cũng không thể đánh Diễm tới hôn mê, huống chi từ trước đến nay ông chưa bao giờ ra tay với Diễm.

“Trước tiên đem hần nhốt vào biệt thự vài ngày, chờ cho hần suy nghĩ kỹ phải cùng Miểu như thế nào mới được thả ra.”

“Chính là...”

“Chẳng lẽ người muốn thấy Diễm mang Miểu đi? Người cũng thấy đấy, Diễm càng lớn càng ngoan cố, chúng ta căn bản không nói với bất cứ kẻ nào về thân thể của Miểu, chính là Diễm lại biết. Huống chi hần đối với Miểu vô cùng ôn nhu, người cũng nên biết, nếu để hần mang Miểu đi, chúng ta sẽ vĩnh viễn đừng mong gặp bọn chúng. Tin ta đi, năng lực của Diễm thật sự vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta.”

Nhìn khuôn mặt góc cạnh kia rõ ràng ẩn ẩn nét lạnh lùng, có lẽ ngay cả Diễm cũng không biết hần so với phụ thân còn cường hơn, ha ha, thật không thể biết được nên hình dung tâm tình của bọn họ bây giờ như thế nào.

“Chính là, Miểu... phải nói thế nào với Miểu?” Cậu — cậu sẽ không ly khai Diễm a, mấy giờ cũng không được huống chi là vài ngày! Nàng không thể tưởng tượng được khi nghe xong Miểu sẽ có biểu tình như thế nào.

“Người nói với Miểu là ta phái Diễm đi Mỹ xử lý một số việc của công ty, mấy ngày nữa sẽ trở về, đây là chuyện cấp bách nên chưa kịp nói với Miểu.”

Có lẽ ngay cả Hỏa Di cũng không phát giác ông nói có chút miễn cưỡng a!

Hoàn

9. Chương 9

Liên tiếp vài ngày liền đều là mưa dầm, điều này làm cho không khí nguyên bản ẩm ướt càng có vẻ oi bức, có lẽ ông trời cảm nhận được oán giận của mọi người cho nên hôm nay trời đặc biệt nắng, trải qua mấy ngày oi bức làm cho người ta nhìn không được mà nhíu mi, đáng tiếc trời tốt như vậy cũng không thể cuốn hút hết mọi người.

Từ ngày Diễm đi công tác, Miểu thường ngồi trên ghế trong đình viện lẳng lặng chăm chú nhìn ra cửa giống như đang chờ đợi ai đó. Chính là cậu ngày càng đau lòng, lúc đầu cậu còn hy vọng chậm rãi chờ đợi dần dần đã biến thành thất vọng, thậm chí bây giờ còn... tuyệt vọng, Miểu ngày càng... tiêu tụy, nhưng cậu vẫn như thế chờ Diễm trở về.

“Miểu, đến, cùng mẹ vào trong nhà, nơi này nắng rất lớn, thân thể người không khỏe, không nên mệt mỏi nữa.” Y Viên đau lòng nhìn Miểu ngày càng gầy yếu nhưng đành bất lực, bảy ngày trước nàng nói với Miểu, Diễm phải đi công tác mấy ngày nữa mới có thể về, Miểu liền mất đi sự tươi vui, nhìn biểu tình cổ

gắng không để cho mình khóc của Miếu làm nàng nhiều lần nhịn không được muốn nói sự thật cho Miếu biết.

Chính là... Ai, nàng làm sao có thể nhìn hai hài tử nàng thương yêu nhau a!

Nhìn mâu quang đau lòng của mẫu thân, Miếu cũng muốn cùng mẫu thân vào nhà, chính là... Cậu nhớ... rất nhớ Diễm a.

Từ ngày mẫu thân nói cho cậu biết Diễm phải đi công tác mấy ngày nữa mới về, cậu liền vẫn như vậy ở đây chờ, cậu hy vọng khi Diễm về mình sẽ là người đầu tiên gặp hân, chính là đã qua bảy ngày, Diễm vẫn chưa trở về, thậm chí... Ngay cả một cuộc điện thoại báo tin cũng không có. Cậu nhớ... rất nhớ Diễm a!

Ban đêm cậu rất cô đơn, không có lòng ngực rộng lớn của Diễm, không có cơ thể ấm áp ôm, cho nên Miếu không ngủ được, mặc dù thế nào cũng không ngủ được, cậu đã có thói quen khi ở trong lòng ngực Diễm mới có thể đi vào giấc ngủ! Cho nên cậu chỉ có thể nhìn mình ngày càng gầy xuống, thân thể nguyên bản vốn suy yếu bây giờ càng bị ốm đau tra tấn mà càng thêm hư nhược, như chỉ cần một ngọn gió thì có thể thổi đi thật xa.

“Mụ mụ...”

“Ngoan, nghe mụ mụ nói, chúng ta vào trong phòng đi. Diễm sẽ mau trở về thôi. Được không?”

“Ừ...” Không đành lòng cự tuyệt ý tốt của mẫu thân, Miếu đứng dậy chuẩn bị bước vào phòng, bởi vì ngồi quá lâu, thân thể vốn suy yếu của Miếu không chịu được mà hôn mê.

“Miếu!” Nhìn thấy Miếu ngã xuống, Y Viên kinh hoàng kêu lên.

“Bác sĩ Mộ, Miếu thế nào rồi?” Y viên sốt ruột hỏi bác sĩ riêng của gia đình, chính là bác sĩ Mộ.

“Phu nhân, ngài yên tâm, Miếu thiếu gia hiện tại đã không có việc gì. Cậu ấy chỉ bởi vì thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi quá mức mà té xỉu, chỉ cần hảo điều dưỡng một thời gian liền đó thể khôi phục.” Sau khi bác sĩ Mộ kiểm tra thân thể của Miếu xong thì mỉm cười nói với Y Viên.

“Thật sự?”

“Đúng vậy, chính là...” Lo lắng nhìn Miếu đang ngủ say mà vẫn cau mày, thân thể của Miếu từ trước đến nay đều có nhiều bệnh, tuy rằng bệnh này không phải bệnh nặng gì nhưng luôn làm cho người khác khổ sở, đặc biệt là người có thân thể như Miếu sẽ như một loại tra tấn. Bất quá, bệnh lần này so với mọi lần không giống nhau, bác sĩ Mộ do dự không biết có nên nói hay không.

“Chính là cái gì?” Nhìn sự do dự của bác sĩ Mộ, Y Viên lo lắng hỏi.

“Chính là Miếu thiếu gia lần này bệnh chính là... Tâm bệnh a!”

“Tâm bệnh?”

“Ừ, ngài không chú ý tới sao? Lần này Miếu thiếu gia phát bệnh không giống lúc trước cho lắm, tuy rằng vì ốm đau mà cau mày, chính là lần này lại... không giống lắm. Xuất phát từ trực giác của bác sĩ, ta có thể khẳng định Miếu thiếu gia gặp chuyện không vui mà trong lòng tích tụ buồn bực nên khí huyết không thông, nếu không làm cho tâm cậu ấy chuyển biến tốt hơn... Ai, hậu quả sẽ tưởng tượng không nổi a!”

“...!” Khiếp sợ khi nghe lời bác sĩ nói, Y Viên lo lắng nhìn Miếu.

Tinh tế vuốt hai má gầy yếu chỉ còn xương của Miếu, bệnh tật tra tấn người làm cho đôi mi thanh tú nhúu lại khiến cho người khác lo lắng, Y Viên khổ sở kêu tên Miếu.

“Miếu...” Người nói xem mẫu thân phải là sao mới tốt đây...

“Diễm... Diễm...”

...

Nhìn thấy Miếu dù trong trạng thái hôn mê vẫn gọi tên Diễm, Y Viên nghĩ tới lời nói của bác sĩ Mộ trước khi rời đi, “Tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược!” Có lẽ nàng và lão công đã làm sai, bởi vì Miếu có lý khai

bọn họ thì vẫn có thể sống, nhưng mà... Ly khai Diễm thì tuyệt đối sống không nổi. Bọn họ kỳ thật đã sớm biết chuyện này, chính là vẫn không chịu thừa nhận.

Hoàn

10. Chương 10

“Lão công, chúng ta cho Diễm trở về đi!”

Sau cả một buổi chiều suy nghĩ, Y Viên quyết định cho Diễm trở về. Nàng biết sau khi Diễm trở về mọi chuyện sẽ như thế nào, chính là nàng không thể nào nhìn Miểu ngày càng thống khổ, hai người bọn họ là hải tử mà nàng yêu nhất! Nhìn bọn họ thống khổ, lòng nàng đau như cắt, nàng không thể nào nhìn bọn họ ngày càng suy sụp. Nàng biết, hết thảy nàng đã biết, không có khả năng để bọn họ nhận thức nữ nhân.

“Người thật sự quyết định như vậy?” Nhìn thê tử mình thống khổ nhưng lại kiên quyết, Hỏa Di không khỏi nghĩ vì sao nàng quyết định như thế.

“Ừ, Miểu tuy rằng không phải thân sinh của chúng ta, nhưng chúng ta cũng đã xem Miểu như thân sinh của mình, nhìn Miểu ngày càng gầy yếu ta thật không đành lòng, có trách thì trách chính ta đã quyết định sai lầm khi cho Diễm và Miểu ở bên nhau...”

“Kỳ thật lúc trước ta cũng có chú ý tới, Diễm và Miểu cùng là nam nhân ở chung một phòng có điểm không đúng lắm, có lẽ là Miểu cần người chiều cổ, cho nên ta mới nghĩ Diễm chỉ là bảo hộ người ca ca hơn hẳn hai tuổi, ta cũng không nghĩ nhiều, cho dù lớn lên bọn họ không tách ra ngủ riêng như những đứa trẻ ta cũng không nghĩ tới có cái gì bất đồng. Chính là... thẳng đến ta vô tình phát hiện Miểu ở trong lòng ngực Diễm mà ôm chặt hân ngủ, khi đó ta liền cảm thấy... tình cảm của họ đã vượt qua tình cảm huynh đệ.”

“...!”

Không thể tưởng tượng được Hỏa Di sẽ nói như vậy làm Y Viên chỉ biết thở ra một hơi. Chính là nàng còn muốn nói cái gì, nhưng trước cửa thư phòng lại có tiếng đập cửa dồn dập cắt ngang.

“Phu nhân, lão gia, không tốt rồi! Không tốt rồi!”

“A Mai? Chuyện gì không tốt?”

“Miểu thiếu gia, Miểu thiếu gia không thấy cậu ấy đâu!” Nữ phó A Mai sốt ruột kêu thét lên.

“Cái gì?” Y Viên cùng Hỏa Di giật mình hô to.

“Thật sự, ta vừa mang đồ ăn lên phòng cho Miểu thiếu gia, liền phát hiện trên giường không có ai, ta gấp đến độ tìm khắp nơi trong phòng nhưng vẫn không tìm được Miểu Thiếu gia cho nên chạy nhanh đến nói cho lão gia cùng phu nhân biết.”

“Thiên na, tại sao có thể như thế! Lúc ta đi ra khỏi phòng Miểu còn đang ngủ, như thế nào ta vừa đi liền không thấy tăm hơi đâu?”

“Đừng vội, hiện giờ ngoài trời đang mưa, thân thể Miểu không có khả năng đi xa, mọi người phân công nhau đi tìm, nhất định phải tìm được Miểu!” Hỏa Di bình tĩnh phân tích tình huống liền quyết đoán phân phó mọi người tìm Miểu.

“Vâng thưa lão gia!” Sau khi nhận được mệnh lệnh, cả nhà cao thấp đều phân nhau đi tìm Miểu.

“Lão công, người nói xem, hiện tại Miểu sẽ đi nơi nào? Thân thể Miểu thật suy yếu a! Hơn nữa bên ngoài trời đang mưa sét như vậy, người nói xem Miểu có thể đi nơi nào a?” Y Viên hiện tại thật sự rất rối loạn.

“Người đừng vội, ta nghĩ Miểu vẫn còn ở trong nhà, nói không chừng chúng ta ngồi đây đợi lát sẽ thấy, Miểu căn bản không muốn ra ngoài, cho nên không có khả năng chạy ra bên ngoài, nhất định còn ở trong nhà!”

“Chính là... Ai, nếu Diễm ở — lão công?” Không chờ Y Viên nói hết câu, Hỏa Di liền chạy nhanh về phía trước.

“Chúng ta nhanh đến phòng của Diễm đi! Nhanh lên!” Hỏa Di vẫn không quay đầu lại mà nói, Hỏa Di có thể xác thực được Miểu nhất định đang ở trong phòng của Miểu.

“Miểu!” Y Viên vừa mở cửa phòng của Diễm ra liền phát hiện Miểu đang ôm gối đầu của Diễm mà lui trong góc tường run rẩy, đôi môi của cậu không ngừng phát ra tiếng nức nở. Chính là ngay lúc nàng muốn ôm Miểu thì phát hiện Miểu càng sợ hãi mà lui sâu vào góc tường.

“Miểu?” Y Viên không hiểu rõ vì sao Miểu lại như vậy?

“Miểu, người nhìn đi, ta là mu mụ của người nha, Miểu.”

Mặc kệ nàng giải thích với Miểu như thế nào, Miểu cũng không có phản ứng. Phản ứng duy nhất của cậu chính là khi nàng tiếp cận, Miểu liền sợ hãi mà lui vào trong góc tường. Điều này làm bọn họ không dám tới gần mà chỉ có thể bất lực nhìn Miểu.

“Miểu, đừng sợ ta là mu mụ của người, đến, mu mụ sẽ không thương tổn người. Lại đây được không?” Y Viên từng bước một tiếp cận Miểu, ngay tại khi nàng sắp chạm được tới Miểu thì một thân ảnh nhanh hơn nàng ôm lấy Miểu.

“Diễm!” Nhìn chăm chú vào cả thân người ướt đẫm của Diễm, Y Viên không thể nào tin được Diễm như thế nào lại ở đây. Chính là ngay lúc nàng muốn hỏi thì một đạo âm thanh mỏng manh vang lên hấp dẫn nàng.

“Diễm...” Đường như cảm nhận được hơi thở của Diễm, Miểu dần dần vươn hai tay ra ôm lấy Diễm, sau đó lại găt gao ôm chặt lấy Diễm.

“Miểu, thực xin lỗi, ta đã tới chậm, đừng sợ, ta vĩnh viễn sẽ không bỏ người ở lại, đừng sợ.” Diễm ôm chặt lấy Miểu như giồng đem hân và Miểu trở thành một. Hân cảm nhận hơi thở của Miểu, hân nhớ Miểu đến muốn nổi điên.

“Diễm... sợ... sét...” Mỗi lần trời mưa sét đánh, Miểu đều trốn trong lòng ngực của Diễm nói ra nỗi sợ hãi của mình.

“Đừng sợ, ngoan, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người. Vĩnh viễn... vĩnh viễn...” Thanh âm trầm thấp ôn nhu bên tai Miểu, bày tay to lớn xoa nhẹ xoa sau lưng cậu, dần dần Miểu không còn sợ hãi nhưng vẫn như cũ nắm chặt vạt áo của Diễm.

Y Viên đã thấy hết mọi chuyện, tuy rằng nàng thật cao hứng khi Miểu không còn sợ hãi nữa, chính là phát hiện ngay cả Miểu sợ cái gì nàng đều không biết chỉ có thể khổ sở nhìn Miểu.

“Miểu...”

Như cảm nhận được có người gọi mình, Miểu càng thêm sợ hãi lui vào trong lòng ngực của Miểu mà phát run, điều này làm cho Diễm càng thêm đau lòng.

Thanh âm của Diễm so với nam cực còn băng lãnh hơn, hân thật sự khó cam đoan tiếp theo hân sẽ làm ra những gì.

“Đi ra ngoài.”

“Diễm!” Kinh hãi nhìn dáng vẻ băng lãnh của Diễm, Y Viên khổ sở quay mặt đi chỗ khác, ở trong lòng ngực trượng phu mà khóc.

“Đừng để ta nói lần thứ hai!” Lời nói đồng dạng không hề có tình cảm, chính là so với lần trước càng làm cho người khác cảm thấy được thanh âm càng thêm thâm trầm...

“Đi thôi... Miểu chỉ có thể hạnh phúc khi ở trong lòng ngực của Diễm.” Khi bước tới gần cửa, Hỏa Di cuối cùng cũng đã nói như thế—

“Diễm, người cùng với Miểu đều là hai tử mà chúng ta thương yêu, mặc kệ ai là người bị thương tổn, chúng ta đều không muốn nhìn thấy... Đã thương tổn người cùng Miểu, ta thật xin lỗi.” Cảm giác được phía sau tản ra hơi thở cự tuyệt, Hỏa Di thở dài khép cửa phòng lại.

11. Chương 11

“Miểu...”

Diễm ôm chặt lấy Miểu, phát hiện cậu ôm chỉ còn lại da bọc xương càng cảm thấy đau lòng mà hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng đã tiêu tụy của Miểu. Ở trong biệt thự bảy ngày, hẳn đều được bảo vệ của ba ba trông giữ, một cơ hội chạy trốn cũng không có, phụ thân rất hiểu võ công của hẳn có bao nhiêu lợi hại cho nên liền phái một vài người võ công cao cường đến trông giữ hẳn.

Mặc kệ hẳn đã thử nhiều cách để chạy trốn, đều không có một hy vọng nào. Hẳn nhớ Miểu đến muốn phát điên, ngay tại lúc hẳn cảm thấy chịu không nổi thì đột nhiên sét đánh báo hiệu sắp có mưa, hẳn biết mỗi lần sét đánh cậu đều sợ hãi mà lui ở trong lòng ngực hẳn, nếu hẳn mà không có bên, Miểu nhất định sẽ rất sợ hãi mà không biết làm sao.

SHIT! Hẳn thật sự nổi điên đến nơi rồi, cũng may lúc này hẳn đã bắt kịp thời cơ mà chạy trốn, nếu không... Hẳn hấp thụ hương khí trên người của Miểu.

“Diễm...” Xác định không phải là ảo giác của mình, Miểu liền thả lỏng người nằm trong lòng của Diễm, sâu kín nói —

“Diễm... bảy ngày, ta, ta nghĩ người không bao giờ... quay lại nữa... Ta nghĩ người... không cần ta... Ô... Ô...”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Miểu tin tưởng ta, ta vĩnh viễn không bỏ người, vĩnh viễn không! Tin tưởng ta được không?” Miểu tự trách mình khi thấy Miểu khóc, hẳn không ngừng giải thích để bình ổn tâm tư đang bất an của Miểu.

“Chính là... ngay một cuộc điện thoại cũng không có...” Ngay khi nước mắt Miểu vừa rơi xuống, Diễm liền cúi đầu hôn lên đôi môi của Miểu. Trên đôi môi truyền đến độ nóng làm cho Miểu gắt gao bám trên người của Diễm, thẳng đến lúc thở không được mới đẩy Diễm ra.

Cảm nhận được người trong lòng ngực khó thở mà giãy dụa, Diễm liền buông Miểu ra, lại chú ý tới quần áo mình ướt đầm, nghĩ tới Miểu đang không được khỏe nên Diễm đứng dậy ôm Miểu chạy về hướng phòng tắm.

Ngồi trong lòng ngực của Diễm, nhìn bốn phía sương mờ dày đặc, hậu tri hậu giác phát hiện mình cùng với Diễm da thịt thân cận, trừ bỏ lần đó cậu với Diễm thân cận, thì có thể nói đây là lần đầu họ da thịt gần nhau như thế này, sau này cậu vẫn luôn mặc áo ngủ ở trong lòng ngực của Diễm.

Hiện giờ... Miểu thẹn thùng dựa đầu vào vai Diễm, cậu có thể cảm nhận được khuôn mặt mình nóng như thế nào, chính là Miểu vẫn mặc kệ không thèm để ý, vẫn muốn cảm nhận khí lực cường tráng của Diễm.

“Miểu?” Phát hiện Miểu càng vui đùa trên vai hẳn, Diễm khó hiểu hỏi.

“A?”

“Thân thể người không thoải mái sao?”

“Ta... ta không sao.” Đối mặt với ánh mắt lo lắng của Diễm, Miểu cố bình tĩnh trả lời, chính là phát hiện thanh âm có chút khản trương, Miểu ảo não cắn môi dưới.

Diễm lo lắng nâng đầu Miểu lên, lại phát hiện khuôn mặt hơi tái nhợt kia bây giờ đã hồng nhuận như xuất huyết, lại nhìn thấy... đôi mắt ngượng ngùng của Miểu, Diễm không khó hiểu vì sao Miểu khản trương như thế. Nhất thời trong ánh mắt của Diễm tràn đầy thương tiếc, nói ra những lời làm cho khuôn mặt hồng hào của Miểu càng thêm đỏ tươi, ngay cả toàn thân đều phỉn đỏ.

“Ha ha, Miểu, mặt của người thật đỏ nga!”

“Không... Không có, Diễm... Nhất định là Diễm nhìn nhầm rồi.” Biết rõ mình là giấu đầu lòi đuôi, chính là bởi vì thẹn thùng mà không thể nào thừa nhận, điều này làm sao Miểu có thể nói nên lời.

“Ha ha.” Nghe được lời nói ngốc nghếch của Miểu, ánh mắt Diễm tràn đầy nhu tình, hắn ôm chặt lấy người duy nhất hắn yêu thương, chậm rãi cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn khẽ run rẩy.

“Ừ...”

Miểu gắt gao ôm lấy hai vai của Diễm, giống như làm như vậy mình sẽ không bị lạc ở trong tình cảm mãnh liệt này, cảm nhận được nụ hôn nóng bỏng, nhiệt lưu trong thân thể không ngừng bị khống chế từ phần eo lan tỏa khắp toàn thân. Toàn thân nhất thời nhện không được mà run rẩy, cảm nhận được Miểu đang run rẩy, Diễm càng thêm ôm chặt Miểu cùng mình một chỗ, không có một chút khe hở, hắn không ngừng hôn Miểu, không ngừng yêu thương y.

Như trải qua một thế kỷ, Diễm vẫn chậm rãi nhưng nồng cháy hôn Miểu, ngọn đèn rơi xuống sợi chỉ bạc nối liền giữa hai người sáng ngời, Diễm không khỏi cúi đầu tỉnh tể hôn một lần nữa lên đôi môi sưng đỏ kia, dục hỏa trong cơ thể thiêu đốt mãnh liệt, nhưng hắn không muốn như lần trước thương tổn Miểu, Diễm cố gắng ngăn chặn dục vọng của mình, ôn nhu vuốt ve Miểu.

Đợi cho Miểu khôi phục lại tri giác sau nụ hôn của Diễm thì phát hiện mình đã nằm trên giường lớn mềm mại, cảm thấy dục vọng của Diễm ở dưới đùi trong của mình lại nhớ tới lần trước đau đớn như thế nào, thân thể không thể khống chế được mà run rẩy. Cảm nhận người dưới thân mình sợ hãi, Diễm tự trách mình mà ôn nhu an ủi Miểu.

“Ngoan, đừng sợ, sẽ không giống lần trước, tin tưởng ta, được không?”

“Ừ.” Nhìn ánh mắt áy náy của Diễm, Miểu ôm chặt lấy Diễm, cậu tin tưởng lời nói của Diễm, hắn tuyệt đối sẽ không làm cậu tổn thương.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi rất lớn, nhưng trong phòng vẫn là cảnh xuân vô hạn, tin tưởng rằng sau cơn dông tố sẽ là ánh bình minh chào đón.

Hoàn

12. Chương 12

Cái gọi là sáng sớm chính là chim chóc có trùng ăn, bắt quá chim chóc chưa chắc có trùng ăn!

Sáng sớm dương quang có vẻ đặc biệt chói mắt, không biết có phải liên quan với cơn mưa lớn hôm qua, trong không khí mang theo một chút hơi ẩm, bắt quá cũng không ảnh hưởng tới mọi người.

“Ừ...”

Miểu thoải mái xoay người càng thêm lui vào lòng ngực người phía sau mà tiếp tục ngủ, áy náy thức dậy lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp, sau đó dần tỉnh táo lại, vừa mới tỉnh dậy liền thấy Diễm tươi cười, Miểu đáng thương cứ ngốc lăng như vậy mà nhìn.

Kỳ thật Diễm đã sớm tỉnh dậy, bắt quá không dám đánh thức Miểu, hắn chính là động cũng không dám động, chính hắn hôm qua làm cậu mệt muốn chết rồi. Nhớ lại thân thể Miểu suy yếu, Diễm hảo tâm muốn giúp Miểu điều chỉnh tư thế ngủ để cậu ngủ thoải mái, bắt quá hảo tâm của hắn còn chưa kịp làm, Miểu đã tự mình không ngừng lui vào trong lòng ngực của hắn, điều này không khỏi làm hắn mỉm cười.

“Bảo bối, sớm.”

“Ừ... sớm.”

Ý thức vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đôi mắt luôn trong suốt nhưng hiện tại hoàn toàn mất đi tiêu cự, hiện giờ đầu óc đều trống rỗng, ngay cả cậu cũng không rõ mình đang nói gì, bất quá ánh mắt mông lung kia thật hấp dẫn đối với Diễm, mê hoặc hẳn cúi xuống âu yếm.

Đột nhiên trên môi có một cảm giác ấm áp làm cho Miểu hoang mang, bất quá chỉ trong vòng một giây cậu liền lập tức có ý thức, không tự giác đôi tay ôm lấy cổ Diễm làm cho nụ hôn ngày càng sâu.

Nụ hôn vừa kết thúc, Diễm luyến tiếc rời đi, mang theo hương thơm từ đôi môi của Miểu, hẳn tinh tế trác nước bọt còn ở đôi môi mềm mại của họ, đồng thời xấu xa hưởng thân dưới của cậu mà công kích, làn da mềm nhẵn làm cho hẳn yêu thích tới không muốn buông tay, không kìm lòng nổi mà như mưa hôn lên da thịt của Miểu.

“Diễm...”

Dục vọng của Miểu bị khơi mào, đôi mắt mông lung nhìn Diễm, nhiệt lưu chạy khắp cơ thể làm cho cậu sợ hãi mà ôm chặt lấy hai vai Diễm, nghĩ làm như vậy như có thể giảm bớt chút nhiệt độ trong cơ thể, cậu không ý thức được hành động của mình càng khơi mào dục vọng của Diễm. Ngay lúc Diễm muốn tiến thêm một bước yêu thương Miểu, tiếng gõ cửa vang lên, điều này làm cho Diễm tức giận mà nhú mảy, đồng thời làm cho Miểu lập tức tỉnh táo lại thẹn thùng mà trốn trong lòng ngực Diễm.

“Diễm thiếu gia, ngài tỉnh rồi sao? Phu nhân phân phó nếu ngài tỉnh liền cùng Miểu thiếu gia sớm xuống ăn điểm tâm.”

“Ừ.” Sự tình cũng đã đến lúc giải quyết.

Khi Diễm cùng với Miểu xuống nhà ăn, Hỏa Di cùng với Y Viên đã ngồi đợi sẵn, thấy khí sắc của Miểu tốt lên rất nhiều, Y Viên cao hứng đứng dậy đến bên người Miểu, vừa định vươn tay ôm lấy Miểu thì Diễm đã sớm hơn nàng một bước mà ôm lấy Miểu, thấy thái độ cự tuyệt của Diễm, Y Viên khổ sở mà quay mặt đi, trong lòng biết nếu nàng không tách bọn họ ra, thì Diễm cũng không đối đãi với nàng như thế.

“Diễm?” Kinh ngạc nhìn thái độ của Diễm đối với mẫu thân, Miểu hoang mang nhìn chăm chú vào Diễm, lại phát hiện biểu tình của Diễm cực kỳ nghiêm túc.

“Không có việc gì”

Bất luận kẻ nào cũng nhận ra được có chuyện xảy ra đâu phải chỉ cần nói “Không có việc gì!” là có thể giải thích mọi chuyện. Mặc kệ cho Miểu đơn thuần như thế nào cũng nhận ra được sự khác thường. Bất quá thắc mắc chưa kịp hỏi ra, Diễm đã ôm cậu lướt qua mẫu thân ngồi lên ghế.

Hỏa Di nhìn chăm chú sự tình, sau đó mới thở dài một hơi mà đứng dậy đến bên thê tử mình vỗ vai nàng rồi kéo nàng ngồi xuống một bên.

Không khí nhà ăn hết sức căng thẳng, điều này làm Miểu có điểm sợ hãi mà nắm chặt tay áo của Diễm, cảm giác được Miểu đang sợ hãi, Diễm không để ý tới sự có mặt của hai người khác mà ôm Miểu vào lòng ngực của mình, bàn tay to lớn ôn nhu xoa nhẹ sau lưng, ôn nhu an ủi cậu.

“Ngoan, đừng sợ, không có việc gì.”

Nhìn Miểu mềm mại nằm trong lòng ngực của Diễm, bởi vì được Diễm an ủi mà không sợ hãi, Y Viên yên tâm mà thở nhẹ ra, đồng thời trong lòng cũng có điểm mất mát, dù nói như thế nào nàng cũng là mẫu thân của Miểu, lại không bằng mấy câu nói của Diễm, cái này gọi là có lão bà liền quên nường chính là như vậy, bất quá nhìn Diễm thì nói hẳn là lão công thì chính xác hơn, tuy rằng Miểu lớn hơn Diễm hai tuổi, nhìn bên ngoài cũng đâu ai nghĩ Miểu lớn hơn so với Diễm đâu! Nghĩ đến đây, Y Viên không khỏi ôn nhu mà nói: “Miểu, thân thể tốt hơn nhiều rồi sao?”

“Ừ, tốt hơn nhiều. Mụ mụ, thực xin lỗi, hại người cùng ba ba lo lắng.” Nhìn ba ba cùng mụ mụ bởi vì thân thể cậu mà lo lắng, Miểu có chút tự trách nói.

“Đứa ngốc, người là hài tử của chúng ta, trên thiên hạ có cha mẹ nào không lo lắng cho nhi tử của mình đâu?” Mặc dù là nói cho Miểu nghe, nhưng người thông minh nghe vào cũng biết lời này là nói cho Diễm nghe.

“Miếu, ta và mẫu thân của của ngươi đã quyết định, đem sự thật nói cho ngươi biết.” Hỏa Di liếc mắt nhìn Diễm một cái sau đó nhận ra ánh mắt chăm chú của Miếu.

“Sự thật?” Trong lòng ần ần nổi bất an, có lẽ ngay cả Miếu cũng không biết mình đang bất an đến nỗi nắm chặt tay của Diễm, đột nhiên cảm giác được Diễm ôm cậu chặt hơn làm cho làm cho Miếu nhìn Diễm tới ngây ngẩn cả người, nhìn thấy được ánh mắt ôn nhu của Diễm hốc mắt của Miếu liền đỏ, Diễm tổng thể biết cậu nghĩ gì cho dù chưa nói ra.

“Ừ, tuy rằng ta và mẫu thân của ngươi cũng không có dự định đem bí mật này nói ra, nhưng là vì chúng ta muốn giấu cũng đã không thể giấu.” Mắt nhìn Y Viên, Hỏa Di tiếp tục nói: “Ngươi không phải là hài tử cốt nhục của chúng ta, chúng ta là trong một trận mưa lớn đã nhặt ngươi về.”

“...” Đêm đó Diễm đã nói cho y biết nhưng lại không nghĩ tới lại nghe chính phụ thân, mẫu thân nói ra, Miếu thật không thể nào hình dung được tâm tình hiện tại của mình. Nhưng bây giờ cậu cũng đã hiểu được vì cái gì mà bây giờ cậu lại sợ sấm sét như vậy, chỉ vì mình khi còn nhỏ đã một mình trong trời mưa và cũng nhờ họ mang mình về.

“Tuy rằng ngươi là do chúng ta ôm về nhưng chúng ta vẫn luôn xem ngươi là hài tử ruột thịt mà đối đãi, điểm ấy ngươi hẳn là hiểu rõ nhất phải không Miếu?”

“Ừ.” Ba ba cùng mẹ mẹ biết từ nhỏ Miếu sợ tiếp xúc với người lạ nên đã mời người về dạy cậu đọc sách, từ điểm đó có thể thấy nếu họ xem cậu là ngoại nhân thì sẽ không đối xử với cậu như vậy, cho nên cậu vẫn luôn cảm kích ba ba và mẹ mẹ luôn quan tâm, thương yêu mình.

“Mặt khác... Diễm mấy ngày nay biến mất cũng không phải vì đi công tác... Mà là do chúng ta nhốt hẳn ở biệt thự. Đây là lý do mà hẳn không gọi điện thoại cho ngươi.” Tuy rằng do dự không biết có nên nói điều này hay không nhưng nếu như đem hết sự tình nói ra thì sẽ có thể mọi khúc mắc đều có thể giải quyết.

“...!” Miếu giật mình nhìn ba ba, cậu không thể tưởng tượng được ba ba lại có thể nhốt Diễm! “Vì... Vì cái gì?”

“Bởi vì ta muốn dẫn ngươi rời khỏi nơi này.” Miếu nghe Diễm nói, giật mình quay lại nhìn Diễm.

“Rời khỏi nơi này?”

“Ừ, bởi vì ba ba đã biết chuyện của chúng ta.” Chỉ nói ra nguyên nhân đơn giản như thế, Diễm cũng không dự tính đem sự tình làm cho quá mức phức tạp.

“...!” Cậu hẳn phải nên sớm biết bởi vì ba ba đã nhốt Diễm, nếu không đối với tính cách của Diễm chắc chắn làm mọi cách để cho cậu biết, chỉ trách mình quá chậm chạp. Kia... Ba ba cùng mẹ mẹ... Ý kiến họ thì sao? Miếu lo lắng nhìn ba ba cùng mẹ mẹ.

“Ba ba... Mẹ mẹ...”

“Cho dù các ngươi muốn ta rời khỏi Miếu, ta cũng không tái bỏ Miếu.” Ánh mắt của Diễm kiên định nhìn bọn họ, mặc kệ bọn họ giải quyết như thế nào cũng không ảnh hưởng đến quyết tâm của hẳn.

“Diễm...” Cảm động nhìn sự liều lĩnh và quyết tâm của hẳn, Miếu ôm chặt lấy Diễm. Đồng dạng cậu cũng cảm nhận được Diễm cũng đang gắt gao bế mình lên.

“Diễm, sự tình không phải như ngươi nghĩ, ta... cùng ba ba của ngươi quyết định... chúc phúc cho các ngươi.” Y Viên mỉm cười nhìn Miếu.

“Mẹ mẹ!” Diễm khiếp sợ nhìn mẫu thân của mình, không rõ vì cái gì đột nhiên chúc phúc cho họ? Cũng không phải là không tốt, chính là...

“Mấy ngày nay, ta đã thấy rõ, từ khi ngươi rời đi, Miếu luôn ngồi ở đình viện đợi ngươi về, ban đầu là hy vọng sau này biến thành thất vọng cuối cùng là...tuyệt vọng, trong lòng ta cảm thấy phi thường khó chịu. Chính là... ha hả, ngày hôm qua, Miếu đột nhiên biến mất, cả nhà cao thấp đều đi tìm, kết quả là Miếu ở trong phòng ngươi ôm chặt gối ôm mà trốn ở góc tường. Ta vừa mới đụng, Miếu liền sợ hãi mà lui vào góc tường, khi ngươi tới ta mới biết Miếu sợ cái gì, nói đến ta lại cảm thấy mình thất bại, ta đây là mẫu thân lại không biết con mình sợ điều gì.”

“Mụ mụ...” Miểu nhất thời không biết nên nói cái gì, cậu không biết mẫu thân...

“Miểu, là mụ mụ không tốt, mụ mụ đem nhốt Diễm lại làm cho người buồn. Mụ mụ thực xin lỗi người với Diễm.” Y Viên khổ sở lắc lắc đầu.

“Mụ mụ, người không cần tự trách, huống chi là người chỉ muốn tốt cho ta với Miểu.” Diễm nhìn mẫu thân mà tươi cười, cái loại tình cảm phụ mẫu này làm cho Y Viên cao hứng mà rơi nước mắt.

“Ha hã, Diễm đã nói như vậy, người cũng đừng khóc nữa.” Hỏa Di nhìn thê tử vừa khóc vừa cười mà không khỏi buồn cười mà an ủi.

“Ta chỉ là vui mừng quá thôi.” Y Viên đánh nhẹ Hỏa Di.

Nhìn bộ dạng của phụ mẫu, Miểu cao hứng tựa vào lòng ngực của Diễm, chia sẻ hạnh phúc của mình cùng với Diễm. Ba ba với mụ mụ cuối cùng cũng đồng ý cho bọn họ cùng một chỗ, hơn nữa Diễm vẫn yêu thương cậu như vậy.

Ha hã, hạnh phúc cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Hoàn

13. Chương 13: Phiên Ngoại

“Oanh...”

Đó chính là thanh âm của sét đánh, tại nơi này hoàn toàn yên lặng nên thanh âm sét đánh càng vang, dù sao trời mưa lớn như vậy có giống tổ cũng là chuyện bình thường, bất quá đối với một người sợ tiếng sét đánh thì không khác gì thanh âm địa ngục.

“Ô... Ô...”

Từ trong chăn truyền đến thanh âm nức nở báo hiệu chủ nhân thanh âm đó tâm tình đang sợ hãi như thế nào, giống như muốn nghiệm chứng, thanh âm đình tai nhức óc lại lần thứ hai vang lên cùng với tia chớp nơi chân trời. Chủ nhân của thanh âm nức nở kia cũng chịu không nổi mà chạy tới cửa phòng ngủ cách vách tường.

“Ô!”

Diễm đột nhiên bừng tỉnh, hắn chưa kịp phản ứng gì liền cảm thấy trong lòng ngực mình có người phát run, thân thể trốn trong ngực hắn mà run run làm cho hắn cảm nhận được người đang sợ hãi mà run rẩy này vô cùng quen thuộc với hắn.

“Miểu?” Kinh ngạc nhìn người đang run trong lòng ngực mình chính là ca ca lớn hơn hắn hai tuổi, Diễm nhìn cậu không biết vì sao lại như vậy.

“Sét... Sét...”

“Cái gì?” Thanh âm trong lòng ngực hắn truyền đến bên tai rất nhỏ không đủ để hắn nghe rõ, hắn mới vừa chạm qua Miểu cũng cảm giác được Miểu ôm chặt lấy hắn sợ hãi hắn sẽ đẩy mình ra. Diễm đành phải khổ sở cúi đầu nghe cậu nói.

“Sét... đánh... sét...” Miểu khó khăn hoàn thành câu nói để Diễm hiểu cậu muốn nói cái gì, đáng tiếc cậu đang rất sợ hãi.

Rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao Miểu lại sợ hãi như vậy, Diễm học theo người lớn làm vồ sau lưng Miểu, ôn nhu an ủi.

“Đừng sợ, có ta ở đây, đừng sợ.”

Từ nhỏ Diễm đã tập võ nên dáng người so với Miểu lớn hơn hẳn hai tuổi có điểm rắn chắc hơn, một chút cũng không thể nhìn ra hẳn chỉ mới 5 tuổi, nhưng cho là những người cùng tuổi với Miểu cũng cường tráng hơn cậu, thật sự thân thể của Miểu yếu đuối đến suy nhược.

Cố gắng hấp thụ sự ấm áp của Diễm, Miểu cuối cùng cũng không còn run rẩy mà chỉ có thanh âm thở nhẹ.

“Người xem, hết mưa rồi, ngoan ngoãn, đừng khóc nữa.” Diễm học người lớn làm bộ đáng an ủi Miểu, thanh âm non nớt làm cho người ta không khỏi thả lỏng tinh thần.

...

Nghe được thanh âm của Diễm, Miểu liền đình chỉ khóc, cậu chỉ hơi giật mình ngẩng đầu lên nhìn Diễm so với cậu khỏe mạnh hơn. Ở trong đêm tối này, Miểu chỉ thấy duy nhất chỉ là đôi mắt đen của Diễm lóe sáng dịu dàng, cùng với sự ấm áp vây quanh liền làm cho cậu quên mất nỗi sợ hãi.

“...”

Nước mắt chưa khô trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia làm cho người khác thấy thương cảm, nước mắt làm cho đôi mắt kia hoàn toàn trong suốt, Miểu kinh hoàng sợ hãi mà cắn chặt môi dưới khiến nó trở nên trắng bệch, làm cho Diễm thương xót mà ôm chặt lấy Miểu. Giống như muốn tiếp thêm sức cho Miểu để cậu không còn sợ hãi nữa.

Rất khó thể tưởng tượng tâm tình của hài tử năm tuổi lại phức tạp như thế, ngoài trừ đối với tình cảm huynh đệ, thân tình có lẽ không còn cách nào để giải thích vì sao Diễm lại muốn bảo vệ Miểu như vậy, vĩnh viễn không muốn cho Miểu khóc.

Chính là... Kia có thật chỉ là tình cảm thân tình thôi sao?! Có lẽ đáp án chắc chắn năm sau mới biết được...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-diem-trien-tinh>